

УКРАЇНЕЦЬ

Directeur : Ivan Popovitch

◆ Редагує Колегія ◆

L'UKRAINIEN
HEBDOMADAIRE

РІК V.

ПАРИЖ, 30 СІЧНЯ 1949.

Ч. 4 (120).

Rédaction et Administration :

26, rue de Montholon, Paris (9).

Téléphone : TRUdaine 91-03, poste 725.

Chèque Postal : PARIS 5840-08.

Ан. Україн. Високопос. Губерн. Відділ

ANNÉE. N° 4/120.

PRIX : 25 Frs.

PARIS, 30 JANVIER 1949.

ОБОВ'ЯЗКОМ кожної українки, кожного українця у Франції є негайно стати активним членом першої масової української організації у Франції, — «Об'єднання Українських Робітників у Франції».

Вписуватися у всіх наших осередках-філіях, які вже існують в 56 місцевостях Франції, всюди, де живе і працює українське робітництво.

Коли Ви віддалені від осередку, вписуйтеся просто в Секретаріат ОУРФ: 26, rue de Montholon, Paris IX.

Експ. Преосв. Кир Іван в Лювені

СЕРЕД монотонії нецікавого емігрантського життя, українські скитальці групи, розсіяні по всіх країнах Західної Європи, є свідками подій, які своєю небуденністю вносять в незвідні обставини їхнього буття радість, надію на краще майбутнє та віру й силу пережити лихоліття. Не всім нашим емігрантським спільнотам доводиться в однаковій мірі пережити хвилини духового піднесення і бадьорості, що про них час від часу говорять сторінки нашої преси.

Найшасливішою під цим оглядом є, мабуть, українська студентська колонія в Лювені, яка, будучи найсильнішою студентською громадою в латинському Заході, стає центром зацікавлення так чужого, як і нашого світу. Найкращим цього доказом є численні статті в чужинській та українській пресі, що систематично інформують про цей щасливий «острів» серед чужого моря та подивляють непересічні позитивні черти нашої молоді.

В дні 13 січня ц. р. українська студентська колонія в Лювені була знову центром уваги, вітаючи у своєму домі непересічного Гостя, Іх Експецеленцію Кир Івана, що по довгої візитації в Англії та по короткому побуті в Голландії зловив по святити кілька годин свого дорогого часу для тих, що становлять предмет його особливого піклування.

Голосне «Многая літа», що пішло зі серця 60-ти молодих студентів, вітало свого Генерального Вікарія, Іх Експецеленцію Кир Івана, що по довгої візитації в Англії та по короткому побуті в Голландії зловив по святити кілька годин свого дорогого часу для тих, що становлять предмет його особливого піклування. Голосне «Многая літа», що пішло зі серця 60-ти молодих студентів, вітало свого Генерального Вікарія, Іх Експецеленцію Кир Івана, що по довгої візитації в Англії та по короткому побуті в Голландії зловив по святити кілька годин свого дорогого часу для тих, що становлять предмет його особливого піклування.

Дякуючи за щире й сердечне прийняття, Преосвященний Владика звернув увагу всіх зібраних студентів на їхню особливу положення, в порівнянні із рештою українських студентів, що в погоні за знанням мусять переборювати незвичайно великі матеріальні труднощі. Цей факт повинен бути постійним стимулом до безупинної праці в славі на цілий світ Альма Матер.

В вашій праці, — говорив Владика, — можете і надалі чинити на поміч Святішого Вітця, що любить вас не менше, як і цілий український народ...

Особливу увагу присвятив Високопреосвященний основникові цієї студентської колонії та її теперішньому опікуну інж. А. Кішки, якого ім'я набрало вже популярності серед широких мас українського громадянства. Промову свою закінчив Князь нашої Церкви благословенням для всіх присутніх.

Після обіду, Владика мав нагоду особисто пізнати новоприбулих студентів-стипендістів з Німеччини, як також обмінятися словами із тими, що йому знайомі із попередніх візитів в Студентський дім.

Прощаючися із ними, Експ. Кир Іван приобіцяв відвідати дорогої йому Український студентський дім в Лювені при найближчій нагоді свого перебування в Бельгії.

Михайло Логущ

До всіх українців Сошо й околиці!

Христос Радається!
В НЕДІЛЮ, дня 30 січня ц. р., завітає до Монбеліяр Іх Експецеленція Апостольський Візитатор Кир Іван Бучко, щоб відвідати нашу українську колонію.

В парохіальній церкві в Монбеліяр, в неділю, 30 січня, о 9,30 г., відправить Іх Експецеленція Архидієц Службу Божу і виголосить проповідь до вірних.

По Службі Божій — спільний обід і Святочна Академія на пошану Вельмидостного Гостя.

Українці!

Це перший раз приїжджає до нас наш Преосвященний Владика. Тому прошу всіх українців Монбеліяр, Сошо, Безансон й околиці взяти якнайчисленнішу участь в цьому торжестві і тим показати нашу любов і відданість до нашої Української Церкви. Заберіть зі собою своїх дітей. Вони вперш побачать свого українського Єпископа.

О. д-р Осип Сидорів
двінаштір

Процес В. Кравченка

24 цього місяця, нарешті, почався, довго відкладаний, процес В. Кравченка, автора книжки «Я вибрав свободу», проти комуністичного журналу «Де Лєтр Франсез» за клевету і знеславлення.

У хвилині, коли відлаємо ці стрічки до друку (в третьому дні процесу), судові поступування продовжуються. Досі суд, якого президентом є п. Дюркгайм, усім, м. інш., переслухати В. Кравченка і з числа його противників, свідків Ф. Греніє (комуністичний посол), П. Дебре (критик з «Темонаж Кретіє»), який хоч і заявляє, що він християнин, проте вважає за відповідне боронити більшовизм... і редактора офіційного органу французької комуністичної партії «Л'Юманіте», Ісера Курта. Свідків, що мають прибути з СРСР і «демакувати» В. Кравченка, як «розпусника, зрадника, злодія і запродавця американському капіталові», все ще не видно.

Французька преса широко розписується про цей процес; комуністичні часописи заклопотані нападають на позовника, намагаючись довести за всяку ціну, що він «бреше».

В. Кравченко, як на пресовій конференції, так у приватних розмовах і на суді, заявляє, що він «руський», виступає тільки проти більшовицького режиму, але не проти московського імперіалізму, при чому говорить здебільша лише про «руський народ» і лише часом про «народи Росії». Така поведінка В. Кравченка, формально все ж таки «українця», приносить Україні величезну шкоду внаслідок промовчування перед світовою опінією проблеми її національно-державного і соціального визволення та сучасної героїської боротьби за це визволення.

А втім — до справи В. Кравченка прийде ще не раз повертатися. (д.п.)

Комуністи перед брамами Нанкіну

Чан-Кай-Шек уступив

ПОДІЇ в Китаї розвиваються швидким темпом в користь комуністів, які зайняли вже Пекін та стоять перед брамами Нанкіну.

Провідник національного Китаю,

Чан-Кай-Шек, уступив. Ходять чутки, що він виїде до ЗДА. Його уступлення дає змогу прихильникам переговорів з комуністичним урядом довести до перемир'я між обома воюючими таборами.

Економічний східний план Молотова

В МОСКВІ відбулася економічна конференція, в якій, крім Совєтів, взяли участь ще представники Болгарії, Польщі, Румунії, Угорщини та ЧСР. Рішено створити Еко-

номічну Радю для економічної співпраці і самопомогі. Цей економічний план Совєтів і їх сателітів — це протиставлення планові Маршала.

Уряд Безпеки для Німеччини

В минулому тижні розпочав діяти військовий уряд безпеки для західної Німеччини, який має, за постановою лондонської конференції «шости», слідувати за розвитком німецької відбудови та вважати, щоб Німеччина не відновила своєї військової потуги, яка в май-

бутньому могла б загрожувати своїм сусідам. На чолі цього уряду стоять військові представники Англії, ЗДА і Франції. Уряд має три головні ресорти: промисловий, військовий та науковий, які, кожний в своїм засягу, буде контролювати цілість життя німецького народу.

ДЕРЖАВНА ПОЗИКА

ФРАНЦУЗЬКИЙ уряд розписав державну 5% позичку, на суму 100 млрд. фр., що дозволить йому зрівноважити державний бюджет, збільшити на 15% продукцію та заощадити 56 млрд.

Перші вкладки вказують, що позика перевищить згадану суму.

КОАЛІЦІЙНИЙ УРЯД ГРЕЦІЇ

ПРОВІДНИК лібералів, 88-літній попередній прем'єр, Семіотоклес Софуліс, створив новий уряд у складі представників п'яти партій. Соціалісти відмовилися ввійти до уряду. Міністром закордонних справ залишається Константінос Тсальдаріс.

УКРАЇНСЬКИЙ ЦЕНТРАЛЬНИЙ ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ У ФРАНЦІЇ влаштує дня 30 січня ц. р., точно о 20,30 год., в залі Жеографік: 184, бул. С.-Жермен; метро Сен-Жермен де Пре;

Уроцисту Академію

з нагоди річниці проголошення
САМОСТІЙНОСТІ І СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

Просимо українське громадянство Парижу і околиці прибути масово!

Святіший Отець — українській дітворі на Різдво

ВІДЧУВАЮЧИ незavidну долю розсіяних по краях Західної Європи українських дітей, що разом зі своїми батьками пішли тернистим скитальчим шляхом, Святіший Отець Пана Пій XII зробив з нагоди Христового Різдва найбільш потрібної українській дітворі різдвяний дарунок. До Англії на цю ціль переказано 100 фунтів стерл., до Бельгії — 10.000 бельг. франк., до Франції — 50.000 франц. франків і значну суму для скитальчої дітвори в Німеччині.

За те, що Святіший Отець не забув у ці радісні дні свята Різдва Христового про дітей бідоласних українських скитальців і своїм великодушним даром не одній дитині втер гірку слезу і дав їй змогу, бодай трохи, відчувати радість цього великого Празника, українська дітвора, ми певні, гідно віддячиться Його Святості своєю сердечною любов'ю й відданістю.

Панахида по бійцях УПА

У храмі Св. Володимира Вел. у Парижі

Дня 30. І. ц. р., о год. 12-тій, по Службі Божій, відправиться панахида по полятих членах УПА із села Ігровиця, пов. Тернопіль, на яку запрошують кривних, одностельчан і знайомих.

Скитальці, кривні і друзі з Ігровиці у Франції

„Жовта книга“

МАДЯРСЬКИЙ уряд опублікував у мадьярській, англійській і французькій мовах «Жовту Книгу» під назвою «Документи до справи Міндшені».

В книзі, що має 96 сторінок друку, опубліковані різні оригінальні документи кардинала і також факсиміле власноручного «признання» кардиналом своєї вини. В цьому «признанні» кардинал виявляє всі свої плани щодо створення монархії і навіть заявляє, що від юних літ був ворогом демократії в Мадьярщині. Свої плани думав реалізувати з допомогою західних держав, зокрема ЗДА, на випадок їхньої перемоги в третій світовій війні. Його взаємини з західними державами мали на меті з їхньою допомогою привести до виходу совєтських військ з Мадьярщини.

Мадьярський уряд заявив, що закордонні кореспонденти будуть допущені до процесу проти кардинала.

Прилюдна опінія західного світу дуже скептично поставилася до «Жовтої Книги» мадьярського уряду.

Бритійська палата громад і палата лордів гостро осудили заарештування кардинала Міндшені і поставили урядові домагання, щоб заарештовані офіційно в Будапешті.

Демократичний провідник Комісії закордонних справ палати репрезентантів ЗДА Блюм звернувся до Конгресу з домаганням, щоб ЗДА переклали справу архидієц Штепінаца і кардинала Міндшені до ООН, а саме на підставі Введення до Хартиї Організації Об'єднаних Націй, яке виражено говорить про права і свободу людини.

Єпископи Католицької Церкви в Мадьярщині повідомили уряд, що вони не можуть вести з урядом переговори у справах взаємин між Церквою і державою.

Єпископи зібралися на таємну нараду. Які справи будуть вони обговорювати, невідомо.

Думки в річницю Крут

КРУТ... Хто з нас не чув цього слова? Хто з нас не переживав в своїй уяві цю нашу трагедію на шляху боротьби за права нашого народу? Які тільки думки, які рефлексії не родяться в нас на згадку про цю криваву трагедію, що стала, попри свою троту, одним з найсвітліших моментів Великої Революції?

Чому? Чи був це наш найбільший мілітарний подвиг за час Великого Зриву? — Ні! Чи може крутянські герої були єдиними, що згинули смертю хоробрих за ідеали народу? — Також ні! Зміст і значення Крут для українського народу лежать в інших моментах: в моменті правдивості боротьби за Українську Самостійну Державу і в моменті трагедії, коли нарід зійде з правдивого життя. Ті дві риси Крутянського Чину надають йому сферичну форму і ставлять його монументом на шляху боротьби української нації. Цей документ, освітлений з одної сторони творчими героїчними легендами, з другої сторони глибоко тінюваним блудом тогочасного провідного активу в нашій народі, став завершеною брилою, з ясравістю світла і тіней. Світла належать героям Крут, тіні належать нам — українському суспільству, а сама подія виписала на них позуманими літерами своє грізне «мементо», також для нас, для українського народу.

Возле представників українського народу, проголошує Центральна Рада дня 22 січня 1918 року суверенність Української Народної Республіки, а вже 29 січня цього ж року приходить до трагедії Крут.

Чому? Відповідь знаходимо не в Крутянській Події, лише в українському тогочасному суспільстві, а радше в провідних чинниках нашого народу.

Провід українського народу не поставив на захист молодий Республіці жодної реальної сили, не зважаючи на вороже наставлення проти Української Держави з боку Російської, вже тоді більшовицької республіки. Та вже саме проголошення суверенності не настигло внаслідок дружнього співжиття з «братнім» російським народом, але навпаки — внаслідок ворожості цього народу! Нас же «примусено» подіями проголосити свою незалежність! І в цей час ніхто з відповідальних провідників не ставив мілітарної сили для захисту молодій державі. Навпаки, армію вважалося грішним ділом, що могло б стати причиною незгоди між «братніми» народами! Для повалення Української Держави кидася Москва, під проводом Муравйова, всі свої орди, а в численних гарнізонах Києва й інших міст розподілювали, «ро з о о ц і я л і з о в а н і», не скоординованим жодним змістом, ані жодною ціллю, стояли цілі полки українського воїнства із злочинним транспарантом «збройного нейтралітету». І нікому з тодішніх «власнотушних» не прийшло до голови заздалегідь створити з тих полків непоборний, оборонний вал для молодого Республіки! Вей вони спокійно придивлялися до нищення величезних воєнних арсеналів України більшовицькими агентами.

Це саме і є ті густі чорні тіні на історичному монументі нашої боротьби, якому ім'я — Крути.

Світло на цей монумент кинула українська студентська молодь. Їй завдячуємо збереження народної честі та зафіксування правдивості шляху в творенні самостійної держави.

На трагічний подвиг Українського Уряду, в останній хвилині, стає триста юнаків українських середніх і вищих шкіл на захист Народної Республіки. Без найменшого військового вишколу, майже підлітки, хапають вони за зброю і стають проти надходячої ворожої на-

ПРИСЛАЙТЕ

ПЕРЕДПЛАТУ!

вали. Це найслабші тілом, але духом найздоровіші, й найміцніші воїни українського народу, яких не розточили партійні програми, не засліпили заборіхні доктрини та не збила спантеличу лукава дипломатія.

Вони здорові, і їх патріотизм найправильніший і найглибший. Їх оцінка вартостей і подій найпростіша, як все природне і велике. Самоствійність — це власні сили, це боротьба. Волю народу можна випишати не чорнилом, а тільки кров'ю, чужою і власною. І вони цю волю випишали.

Свято Крут — це свято української молоді в аспекті державно-творчої волі народу. Українська молодь, як ніколи в світі, здала свій іспит перед історією свого народу і здає його по сьогоднішній день.

У пісні співаємо, що помстимо Крути.

Як? На кому? — На ворогові. Слушно!

Але заки будемо мстити, мусимо перш за все оправдати самих себе перед Крутами як наріз, що доріс до Крутинських Героїв, ставши на шлях їхньої боротьби. Мусимо перш за все темні тіні на монументі Крут замінити ясним світлом. Це буде єдиним оправданням Українського Народу перед своїми Героями і найбільшим пам'ятником на їх безіменних могилах.

О. Ко

Рідний край в огні і крові

НАШОМУ співробітникові вдалося в цих днях відбутися коротку розмову з одним щасливцем, який продерся на цей бік залізної заслони. Від нього довідалися ми про героїчний змаг українського народу проти більшовицької тиранії в Україні.

Все українське населення морально й матеріально допомагає неповоротливій УПАРМІ, її командирам і бійцям. Насильне проведення колективізації натрапляє на великий спротив з боку селян. По більшій часті, його проводять в той спосіб, що мужики виарештовують й вивозять на далеку Сибір, а за кілька тижнів змушують безборонних жінок "добровільно" підписувати заяву про вступ до колективу. Коли це не вдається, тоді вживають інших засобів, до застрашувань та побиттів включно. Часто-густо до сіл, містечок і міст приїзять кремлівські висланники, і горе тому, в кого мешкальний будинок має ще людський вигляд. Тоді, звичайно, обвинувачується власника в державній зраді, й він зі своєю родиною мусить мандрувати в околиці Воркути, щоб там тяжко працювати в вугільній промисловості. Насильного масового вивозження людей хвилює не переводять, бо цьому спротивлялися діючі відділи УПАРМІ. Вони відбивали цілі ешелони й звільнювали невісників московської тиранії ХХ століття. Як тільки село чи громада ставить опір або виявляє негодування з існуючих обставин, їх оточують "вибрані" військові частини; молоді і здібні ще до праці вивозять під конвоем на примусові роботи, а село, разом зі старими, дітьми та немцями, спалюють. Великими й чисельними стали тепер нові колонії примусових поселенців із України не лише в Сибіру, але навіть біля заливу Берінга, біля Аляски.

Таксамо поведено сильний наступ на Українську Католицьку Церкву. Всю церковну католицьку єрархію виарештовано та вивезено в Воркуту, над рікою Кому. У Воркуті перебуває під теперішню хвилювання мітрополит львівський, Архiepіскоп Кир Йосиф Сліпий, єпископ Кир Василь Чарнецький та інші. Така (закінчення на 5-й стор.)

УКРАЇНЕЦЬ

РЕДАКЦІЯ КОЛЕГІЯ.
Адреса Редакції і Адміністрації:
L'UKRAINIEN
26, rue de Montholon, Paris IX.

Надісланих статей, не замовлених і не використаних. Редакція не повертає та в цій справі не листується.

Вміщуємо статті і дописи лише тих авторів, правдиві імена і прізвища яких нам знаві.

Надруковані статті, також за підписом автора, не можуть бути висловом поглядів чи становища Редакції "Українець".

За оголошення Редакція не відповідає. Всі оголошення містимо лише за попередньою заплатою.

Оголошення та комунікати до чергового числа приймаємо до 12-ої години кожного вівторка. Спізнені — містимо в наступному числі.

МОХ

Як прийшло до 22-го січня 1918 р.

(Продовження)

Не зважаючи на заборону Керенського, в атмосфері заперечення з боку Російського Тимчасового Уряду прав українського народу навіть на автономію, зібрався 1-ий Всеукраїнський Військовий З'їзд, в дні 18-25 червня 1917 року. Ентузіазм українських мас для визволення України не погас, а збільшився.

Коли на першому Військовому З'їзді було 700 делегатів від 900 тисяч вояків, то на другий З'їзд прибуло 2.000 делегатів від 1.390 тисяч вояків і проти волі Тимчасового Уряду. 2-ий Військовий З'їзд домагався організації українського війська, ухвалює "найрішучішу підтримку" Центральної Раді і присягає на Софійській площі не розійтися скорше, аж поки Центральна Рада не зважиться на революційний чин. На таке домагання вояків і під натиском поліції, проголошує Центральна Рада, останнього дня Військового З'їзду, 25. 6. 1917 року, перший Універсал. Український народ вітає перший універсал як революційний акт. Але мало революційності в першому універсалі. Він тільки дразнить московський імперіалізм, але його не биває. Для українського народу подає надію, але їх не виправдує. Нікого не задовольняє перший універсал, бо "нас пригноблють, щоб ми самі творили нашу долю", "однині самі будемо творити наше життя", то знову — "хай буде Україна вільною, не відділяючись від Росії".

Надармо горить український народ бажанням волі; українське воїнство, що шле своїх делегатів до Києва зі заявкою визнання Центральної Раді, і надалі кривавиться на фронті за всеросійські інтереси. Тимчасовий Уряд безсилний; події проходять понад його голову. В липні перший раз спалахує більшовицька небезпека...

Але українська верхівка не має ясної мети і тому не використовує труднощів Тимчасового Уряду, а навпаки: йде з Тимчасовим Урядом на угоду за купу автономію України.

Центральна Рада пішла на угоду з Тимчасовим Урядом, хоч була свідомою, що цим "охолоджує температуру самостійності революційних мас", писав про цю угоду Винниченко, один з її творців.

По цій угоді виходить другий Універсал. В Росії немає фактично правительств, але універсал стоїть і далі за Росію: "Ми, Центральна Рада, яка завжди стояла за те, щоб не відділяти України від Росії...". Постійне говорення тодішніх найвищих українських чинників про оборону Росії, про нерозривність України з Росією і т. п., дійсно постійно охолоджувало стихійний порив українських мас до волі. Одні понали в байдужість і зневіру, інші пішли до ворожого табору, бо ж і більшовики й інші російські партії теж боролися за цілість Росії, обіцявали реформи й інше, так, що по суті нічим від Центральної Ради не різнилися. Очевидно, український провід не розумів, що не за дла оборони Росії йшли за ним українські народні маси, а тільки тому, що бачили в Центральній Раді свою, українську владу!

"Центральна Рада, що ще з початку літа могла казати, що спирається на мільйони багнетів", на організоване робітництво й селянство, за яких 3-4 місяці не мала вже й кількох тисяч війська, яке б її активно боронило, коли настала боротьба з більшовиками: селянство стало байдуже, а робітництво перейшло до ворога", — характеризує тодішню ситуацію Д. Дорошенко (Історія України, 1917-23 рр.).

І досі невідомо, для кого були призначені заяви Центральної Ради про федерацію з Росією; ці заяви українських мас не задовольняли, а росіяни не переконували. Для цих останніх самостійності і цілість Росії були речами недискусійними, і вони, маючи свою державу, могли змагати до реформ. Українські народні маси, живучи в неволі, не знали своєї влади і тільки підсвідомо відчували її потребу. Коли ж не знайшовся ніхто, хто б вказав їм правильний шлях і ясну мету, українські маси, дезорієнтовані і зневірені, відвернулися від Центральної Ради.

В листопаді (2-го 1917 р.) збирається 3-й Всеукраїнський Військовий З'їзд, при участі около 3.000 делегатів. Україна вер же на нове слово Центральної Ради. Саме в тому часі, 7 листопада 1917 р., приходить до більшовицького пере-

вороту в Петербурзі. Це, однак, ані трохи не протвердило соціалістичних голів. Вони, як і треба було сподіватися, поставилися негативно до більшовицького перевороту, бо це було насильство, а вони були за мирною, безкровною революцією — за поміччю народ і маніфестацій. На зміну їхніх поглядів відносно шляхів українського відрощення теж і більшовицький переворот не вплинув. Коли на 3-му Військовому З'їзді вирінуло питання самостійності, ес-ер Ковалевський доводив:

— Трудовому народові не потрібні гетьмани, як добуваються самостійники, бо гетьмани землі й волі не дадуть; йому потрібні ті, хто дасть землю і свободу, хто веде до соціалізму. Україна під проводом самостійників не дасть землі, не дасть волі трудовому народові...

Не дали її і українські соціалісти: їм дозволили москвини поборювати й опоганювати ідею української державності, що й самі їм в тому допомагали, як Могилі; не соціалізм хотіли вони будувати самі, і то за своїми — московськими зразками. За неприхильне ставлення Центральної Ради до петербурзького перевороту, вийшли представники більшовиків 7-го листопада з Центральної Ради. Це, очевидно, був тільки претекст. Щоб валити Центральну Раду, треба було її покинути. Вони це й зробили, і почали непереривну агітацію проти Центральної Ради. Крім Центральної Ради і більшовиків, були ще в Києві прихильники Тимчасового Уряду. Їх уважали більшовики більш небезпечними для себе і проти них в першу чергу виступили збройно. 11-го листопада дійшло до збройної розправи між більшовиками і прихильниками Тимчасового Уряду, що по кількох днях закінчилося цілковитою поразкою тих останніх.

Перемога більшовиків над прихильниками Тимчасового Уряду в Києві, що їх подекуди цілком слушно утворювало з прихильниками старого режиму, мала для більшовиків велике значення: по-перше, вони позбулися з Києва людей, що мали іншу, ніж вони, розв'язку російського питання і могли мати значення і вплив зі зростом хаосу, як порядкуючий чинник; по-друге, вони своїм виступом проти прихильників Тимчасового Уряду з'єднали собі симпатії всіх тих, що ненавиділи і боялися прихильників Тимчасового Уряду, як симпатиків старого режиму. Під впливом цього останнього моменту, як теж захоплени рішучістю потягнути більшовиків, якої не вказувала Центральна Рада, багато прихильників Центральної Ради помагає більшовикам, між іншим, дві сотні Богданівського полку, і то не зважаючи на заборону Центральної Ради. Центральна Рада поводитися в дні боротьби більшовиків з прихильниками Тимчасового Уряду нерішуче; вона симпатизувала з більшовиками, але виступала проти більшовицького перевороту в Петербурзі, то знову в певний мент ішла на угоду з представниками Тимчасового Уряду в Києві. Вправді її неоприділеність в часі боротьби дозволила їй користати з перемог тих, що виграли, тобто більшовиків, але користі не були такі великі, а голлове — не були довготривалі.

Вже було згадано, що 7-го листопада вийшли більшовицькі представники з Центральної Ради за її осудження більшовицького петербурзького перевороту. Зараз по виході більшовиків не могли повести атаки на Центральну Раду, головне, ізза потреби покінчити з прихильниками Тимчасового Уряду в Києві. Тепер, по розгромленні останніх, вони з усією силою накинудили на Центральну Раду.

Почалося від непереривної пропаганди проти Центральної Ради; більшовики закидали їй буржуазність, націоналізм, некомпетентність бути владою і т. п. Рівночасно вони розкладали свою пропагандою військо, прихильне — на їх думку, — Центральній Раді, а організували більшовицькі військові відділи. Ця розкладова робота не справляла більшовикам ніяких труднощів, бо Центральна Рада додержувалася, до самозаперечення, свободи слова, зборів, особи, преси і критики.

Для нас сьогодні є зовсім зрозуміле, коли найбільш демократична країна світу — Америка, — виключає американських комуністів з армії, чи звільняє з урядів тих, що в американських урядах думають і

ОЛЕКСА СТЕФАНОВИЧ

КРУТИ

В мороці неладу, в пітьмі підлот —
Ваші пісні молодечі,
Льот ваш орлиний, нестриманий льот,
Льот кризь вітри і хуртечі.

Що там, що вперше з рушницею ти,
Що там, що тому п'ятнадцять,
Так хороше вам на ворога йти,
Співом гучним захилятися...

Хай вам вітри набагато на шлях,
Простяг вернутися, голосять, —
"Щоб наша доля..." — лунає
в полях, —
"Щоб краще в світі жилося!"

Хай ще зловісніше тьмариться рань,
Голови юні тим вище...
Як на параді йдете ви на брань,
В простори гроз, як на грище.

...Стрінулись. Казять ворожю залість
Ваші розгукані стріли...
Псами б на вас позирвалися з місць
Тріскотні вкрай скоростріли!

Лавами — ворог... Ось кинувся він,
Котить на ваші окопи...
О, вже не лежачи і не з колін
Лити крицеві окропи, —

Виросли враз ви, немов на наказ...
Тільки чому це, орлята,
Тільки чому ця тривога у вас?
Чом заніміла гармата?

Чом це шодруга рушниця — німа,
Голос бракує у зброї?
"Дайте набоїв!" — Набоїв нема.
В полі далеко набоїв.

Сталі нестало. Зостався хрусталь.
Як з хрусталем проти сталі?
Лютю співає ворожая сталь,
Б'є-розриває хрустали.

Сніже, таж в нього нема голови, —
Нашо йому підголов'я?
... Як захилялися співами ви,
Так захилялися кров'ю.

О, ви уміли за Неї лягти,
Мужньо лягти і діточо,
Вміли холодною млу пропекти
Жаром багряних сорочок!

Ваша загуба за Весну лясну,
Ваші зарубані весни, —
Гроном в пітьмі байдужжя і сну
Криком кривавим — воскресли!

Сходять нам ваші негаслі сонця,
Дзвонять серця ваші вічні,
Ваші квітневі, травневі серця,
Квітні, посічені в січні.

У клетотинні — святі коругви,
Клетоту повні — прапори...
Ми під киїніям їх радо, як ви,
В бур'яні рушим простори.

Радо на сурмний задуднимо зов,
Ми по шляху грозовому,
Тому крутому, що з Крутів пішов,
Непереможному тому.

І коли кинем на ворога час
Незагаданий скрути,
Взнає він добре, про віщо для нас
Крикнули кров'ю Крути.

„НЕПОПРАВНІ“

ПІД таким наголовком подали "Базлер Нахріхтен", з 11. I. цього року, статтю "одного чехословака", яка показує, що самі чехи викладали досить ґрунтовно від свого попереднього москвофільства. Подаємо з неї наступні витяги:

"Кремль потребує не приятелів, а рабів. Це і є причиною того, що помірковані режими в Польщі, Болгарії, Румунії, Угорщині і Чехословаччині так швидко ліквідовано. Це і є причиною страчень керманів опозиції в цих країнах, утворення Комінформу, страйків, а також і боїв в Греції, Індонезії, Індонезії, Кореї, Хінах. Демократи не розуміють того, що можна бути не демократичним. Замінаючи звичайних злочинців до в'язниць, сідають вони при столі з іншими злочинцями (з яких деякі брали особисто участь у кривавих ліквідаціях своїх противників) підписувати з ними умови. Лише тепер можна бачити, що довелося заплатити за те, що на-

працюють для "батьківщини пролетаріату".

Нас не дивує обмежування шкідливої демократичним інтересам преси в окупованих зонах Німеччини, як не дивували обмеження деяких свобод в неврайонованих демократичних державах в часі війни. Потріба обмежувати і охорони є знана і госпосана в природі і в народнім господарстві. Коли рільник дозволить рости на своїм полі всякій рістні без обмеження, зілля перемаже, заглушить всяку добру рістню, і поле для рільника буде втрачене. Не інакше маєє справа з народнім господарством в часі його повстання-народжування. Країна, що розбудовує своє власне господарство, мусить зрестися часово вільної торгівлі і так довго стосувати охоронні мита й інші того рода засоби, доки її власне господарство не набере достаточної сили, щоб могли конкурувати з чужою продукцією без охорони держави... Очевидно, ніхто розумний не назве таких заходів обмежуванням свободи народного господарства, як не назве обмежуванням свободи людський заборон лікарів подиктованих оглядами ослаблення організму, чи іншими небезпеками, що грозять людині як органічній цілості.

Де йдеться про цілість держави, тим більше в часі її повстання, всі чинності одиначі-частини мусять бути оцінювані з точки зору цілості: не стане цілості — загинуть її складові частини; задовольнить Америка вимоги частини своїх громадян і дозволить їм необмежено "симпатизувати" Советам — загине в Америці демократія американського типу, а на її місце прийде "демократія советського типу". Це для нас зрозумілі речі, хоч може не завжди і не для всіх...

(Продовження буде)

студі англо-американців не розпочато з Балканів, як це радить Черчіль. Західні соціалісти, під моральним проводом Лейбор-партії, творять, як можна бачити, найбільш неоправданний елемент в сучасній політиці. В усіх країнах відповідальні, в значній мірі, соціалісти за перемоги правих і лівих екстремістів. Щодо самої Франції, то вона знесилена своєю пристрасною до непогамованих дискусій, зі зложеннями руками, цілу західну систему... гадаючи, що терпелівість американців не має меж. По перевороті в Чехословаччині видавалося, що Захід має вже досить науки, щоб бачити, з ким має до діла. Але в дуже короткі часи зроблено нові помилки. Здається, що Східну Європу скреслено з рахунку Заходу. Це доказ незрозумілої короткозорості. Забувається, що свобода осередньої Європи є свободою для цілого світу, а її поневолення — поневоленням для нього. Кожне слово і наголос у заявах Сталіна, кожна його привабливість чи неприязливість на офіційних зборах, кожний рух пана Вишинського є центром зацікавлення офіційних промовців, світової преси і політичних міркувань. Деякі політики поводяться так, ніби вони ніколи не чули про винищення "кулаків", про жахливі чистки в 1933-36 рр. в Росії, про здушення волі і демократії в народньо-демократичних державах, про умову з Гітлером, про варшавське повстання, про Катинь, про луги в Угорщині і Чехословаччині, про замордування опозиційних політиків в Східній Європі, про страйки в Італії і Франції, про книжки Кравченка, Андре Жіда і Нікербокера, про Косенкіну, про тисячі втікачів з країн народньої демократії, про Хіна, Корею і таке інше. Тепер бореться Захід за рештки свого престижу в Берліні і на Рені, хоч мав би змогу стояти на Балканах та Карпатах".

Стільки про неоправданних. Чи не належить до них і самий "чехословацький" автор, який забуває, що не в осередній Європі, а на просторах між Балтійським та Чорним морем, провадять повстанці свою героїську боротьбу, — питання, звичайно, інше. Забуває він, що або всі поневолені нації визволяться з московського ярма, або ж жодна. Але про це повинна говорити вже українська інформаційна служба в чужих мовах. Поки її не поставлено належно, належить до неоправданних і самі українці, відповідальні за це.

МАФУСАІЛ

(У.С.). Сафат Голій, в Азербайджані, святкував 138 рік від дня свого народження, в товаристві 98 своїх живих нащадків.

Таке повідомляють з советського Азербайджану. Хто його знає, чи де знову стаханівська пропаганда, чи дійсний факт.

За тривалий і справедливий мир

(ЗАКІНЧЕННЯ)

ЗАГРОЗА НОВОЇ ВІЙНИ

Ще ніколи після закінчення війни люди не жили в такому напруженні як сьогодні і такі пригноблені загрозою нової війни і тугою за миром. Стоять вони між двома протилежними бігунами. Одні повторюють собі давнє прислів'я, і правді не вповні фальшиве, але яке легко зрозуміти і якого часто надживано: "Сі віс пацем, нара беллюм" ("Коли хочеш миру, то готуйся до війни"). Інші знову хочуть знайти вихід у формулі: "Мир за всяку ціну"! Обидві сторони хочуть миру, але обидві наражають його на небезпеку. Перші тому, що викликають недовіря, а другі тому, що додають певності тим, хто готує новий напад. Обидві сторони мимохідно наражають на небезпеку справу миру і то саме тоді, коли людство, придалене тигарем воєнних дій, з тривожною думкою на нові і ще тяжчі конфлікти, дрижить на саму згадку про майбутню катастрофу. Тому що Ми хотіли б коротко вказати, які є прикмети правдивого християнського прагнення миру.

ПРАВДИВЕ ХРИСТИЯНСЬКЕ ПРАГНЕННЯ МИРУ:

1) походить від Бога:

Християнське прагнення миру походить від Бога. Він "Бог миру" (Римляни, 15, 33). Він сотворив світ, щоб мир витав у ньому. Він дав свою заповідь миру, заповідь того "спокою у ладі", про який говорить св. Августин.

Християнське прагнення миру має також своє оружжя, а ним є головне молитва і любов: молитва беззастановно до Вітчизни Небесного, Вітчизни нас усіх; любов ближнього між всіма людьми і всіма народами, як дітьми одного Батька, що на небі, любов, що з терпеливістю завжди готова порозумітися, і пристосуватися до всіх.

Це подвійне оружжя походить від Бога. Де його нема, де вміють вживати тільки оружжя матеріальне, там не може бути правдивого прагнення миру. Бо озброєння чисто матеріальне неминує збуджує недовіря і лаче створює воєнну атмосферу. Хто ж не бачить, як важливо для народів зберегти та скріпити християнське життя і яка велика їхня відповідальність у виборі і нагляді над тими, яким доручають безпосереднє завідування зброєю.

2) легко його пізнати:

Християнське прагнення миру можна легко пізнати. Ідучи за Богом заповіддю миру, воно ніколи не спричинює війни, ані навіть не грозить війною з причини пристрасті до національної честі. Воно вистегається, щоб не вживати зброї в обороні прав, які хоч слушні, однак ніяк не оправдовують ризику запалити пожежу зі всіма його жахливими наслідками, так духовними, як матеріальними.

Тут також показується відповідальність народів щодо першорядних проблем виховання молоді і формування публічної opinio, яких модерні методи та засоби роблять сьогодні такими вразливими і змінливими на всіх ділянках національного життя. Цю діяльність треба проводити безупинно на те, щоб утвердити солідарність всіх держав в обороні миру. Кожний, хто порушив право, повинен бути виключений, як заколотник миру, з життя культурних народів у власну соромну відокремленість. Щоб організація "Об'єднаних Народів" могла стати повним та чистим висловом тієї міжнародної солідарності миру, скреслюючи зі своїх інституцій та своїх статутів всякі признаки свого походження, яке взяло свій початок у війні!

3) є практичне і реалістичне:

Християнське прагнення миру — практичне і реалістичне. Його безпосередньою метою є усунути, або принаймні згасити причини напруження, які морально чи матеріально збільшують небезпеку війни. Цими причинами, між іншими, є головне відносна тіснота національної території і брак сирівців. Замість того, щоб з велетенськими коштами вислати харчі скитальцям, згуртованим, як попало, в якомусь місці, чому не влегити вийзд і в'їзд тих їх родинам, спрямовуючи їх у країни, де вони легше знайдуть харч, якого потребують? Замість зменшувати, часто без справедливих мотивів, продукцію, чому не дати народів можливість продукувати по його нормальній змозі, щоб таким способом зароби-

ти на щоденний хліб, як овоч своєї праці, ніж доставати його в дарунок? Вкінці, замість того, щоб ставити перепони і взаємно загрождувати собі доступ до сирівців, чому не звільнити вживання і обміну сирівців від непотрібних обмежень, а головне від тих, що створюють шкідливу нерівність економічних відносин?

4) є знаком сили. — Солідарність народів проти загарбництва.

Правдиве християнське прагнення миру є силою, а не слабкістю чи слабкою резигнацією. Воно тожне з прагненням миру Вічного і Всемогучого Бога. Кожна загарбницька війна проти тих діб, які Божа Воля миру змушує безумовно шанувати й забезпечувати, а навіть зберігати й обороняти, є гріхом, злочиним і бунтом проти Божого Маєстату, проти Творця і Володаря світу. Нарід, загрожений нападом, або що вже став жертвою несправедливого нападу, якщо хоче думати і діяти по-християнськи, не може бути пасивно байдужий; тим більше солідарність у сім'ї народів не дозволяє іншим поводитися ніби звичайні глядачі у положенні безтурботної невідповідності. Хто в силі оцінити вже заподіяні шкоди в минулому з причини такої байдужості, чужої християнському почуттю, до загарбницької війни? Як же ще болючіше виказала вона брак почуття певності у "великих", а передусім у "малих"! Чи ж принесла вона, може, в заміну користь? Навпаки: вона додала певності і відваги спричинникам і прихильникам загарбництва, змушуючи поодинокі народи, залишені власній долі, збільшувати без кінця своє озброєння.

Оперте на Бозі і на ладі, Ним установленім, християнське прагнення миру — сильне як сталь. Воно має зовсім інше забарвлення як звичайне собі почуття гуманності, яке дуже часто походить з чистої вразливості і боїться війни тільки задля її страху і жорстокості, її руйні і наслідків, а не також задля її несправедливості. Такому почуттю едмоністичному і утилітарному своїм забарвленням, а матеріальному своїм походженням, бракує тривкої основи для стислості і безумовної зобов'язаності. Це почуття творить що почу, з якої виростає обман безлізлого компромісу і намагання рятувати себе коштом інших, а у кожному випадку користає з того напасника.

Це так наглядно правдиве, що ані саме зважання на терпіння і воєні лиха, ані точне вираховування дій і користей не можуть остаточно вирішувати, чи морально дозволено, чи може в даних обставинах навіть обов'язково (при обґрунтованій правдоподібності успіху) відбити силою напасника.

БОЖА ЗАПОВІДЬ МИРУ

Одно певне: заповідь миру основується на Божому праві. Ціллю його є оборона діб людства, як діб самого Творця. Між тими дібрами деякі є такі важливі для людського співжиття, що їх оборона перед несправедливим нападом є, без сумніву, вповні законна. До тої оборони зобов'язана солідарність народів, яка має обов'язок не покинути нападеного народу. Певність, що такий обов'язок буде виконаний, відбере напасникові сміливість і так не допустить до війни, або принаймні, в найгіршому випадку, скоротить воєнні страждання.

Таким чином, прислів'я "Сі віс пацем, нара беллюм", як теж формула: "Мир за всяку ціну", дістає своє правдиве насвітлення. Найважливіше тут — це щире і християнське прагнення миру. Щоб його мати, без сумніву, вистачить кинути оком на руйні останньої війни, прислухатися до мовчазного обвинувачення, яке підноситься з великих цвинтарів, де безсонними рядами тягнуться гроби воєнних жертв, або відчувати це незадоволення тугою за рідним краєм воєнно-положених і скитальців, журбу і опущення багатьох політичних в'язнів, вкрай втомлених несправедливим гоненням. Та найбільшим товчком повинен бути для нас могучий заклик Божої заповіді миру, заскаво-проникливий погляд Божого Дитятка в яслах.

Послухайте чудових слів Апостола Народів, що лунають нає рідзв'яні дзвони. Спершу він сам був

Ювілейні святкування в Римі

НЕПОМІТНО для зовнішнього світу відбувся 14 листопада м. р. святкування ювілею 50-літнього існування нашої важкої церковної інституції, Українського Папського Семінара ім. Св. Йосафата в Римі. Святкування самого ювілею було дещо припізнено, бо 50 літ вже минуло в дні 18 грудня 1947 р. Папа Лев XIII оснував у 1897 році для українців окрему колегію, де могли б студіювати й виховуватися українські студенти теології. Спочатку поміщалася вона в монастирі Отвін Вазілія, в Римі. В 1931 р. збудовано, коштом Апостольської Столиці, українську колегію на одному з найкращих місць Риму, в парку Джанікольо. В 1934 р. підпис Папа Пій XI колегію до ступення папського семінара. Папських семінарів в Римі мало; зате колегій багато більше. Напр., французи мають семінар, німці, бельгійці, еспанці та інші мають тільки колегії.

В неділю, 14 листопада, відбулися торжественні Архиєрейська Служба Божа в каплиці Семінара. Відправив її Високопреосвященний Кир Іван Бучко, в асисті численних священників. Каплиця була повна вірних, передусім чужинців. Між ними — два литовські єпископи, багато священників і студентів теології.

Пів години після закінчення Архиєрейської Служби Божої почалася Святочна Академія, в великій залі Української Семінарії. Її зокрема відзначили своєю присутністю Ем. Кардінал Е. Тессеран, секретар Конгрегації для Східної Церкви і великий приятель українців, Архiepіскоп В. Валері, Ассесор тої ж Конгрегації, Преосвященні Єпископи: І. Бучко, Ферреро, Еврейноф, Бучко, Вілла, багато Монсінйорів, Ректорів різних римських Колегій та запрошених гостей.

Сцена залі святочно прибранна. Посередній виднів, серед дубових листків, портрет священномученика Йосафата, намальований мистцем Азовським. На передній стіні сцени по правій стороні висів папський прапор, з портретом і емблемою Папи Льва XIII, основника української колегії; по лівій стороні був портрет українського Кардінала Себратовича, на догос-блакитному прапорі. Посередній над сценою висіли слова "Ut omnes unum sint" — "всі да єдино будут", і портрет Папи Пія XII.

Академію почав хор богословів пісню Бортнянського "Сей день". Описав Ректор семінарії Впр. о. П. Заячківський, ЧОВВ, вигословив вступне слово, що в ньому підкреслював значення духовних семінарів в історії Української Церкви.

невільником дрібних пересудів національної та расової гордості. Та впади вони разом з ним на землю в дорозі до Дамаску. Осв його слова: "Він бо (Христос Ісус) є мир наш, що з двох народів зробив один, знищивши вську ворожнечу... Віг прийшов, щоб благовістити мир вам, далеким і близьким". (Ефес. 2, 14, 16, 17).

Тому Ми тепер всією силою нашого голосу закликаємо вас, любі сини і доньки всього світу: працюйте для миру згідно з бажанням Спасителевого серця. Разом зі всіми праведними душами, які хоч не стоять у наших рядах, але злучені з вами спільно в тім самим ідеалі, працюйте над розриванням і тріумфом християнського прагнення миру.

ЗАКЛИК ДО КАТОЛИЦЬКОЇ МОЛОДІ

З особливим довір'ям звертаємо наш заклик до католицької молоді. Незабутні торжества минулого весня в Римі згуртували велику і небувалу досі масу представників католицької молоді, що прибули з усіх держав. Вони ясно і відверто виказали свою солідарність у прагненнях миру. Тоді, зі ступнів Нашої Патріархальної Ватиканської Базилики, в присутності ентузіастичної молоді, Ми поблагословили уголений камінь нового будинку, що буде зватися "Домус Папіс", "Дім Миру", який, знімаючись напроти бані св. Петра, має дати молоді католицького світу величезну приналежність до великої родини, що з однаковою любов'ю огортає всіх своїх дітей. До вас, юнаки, що у цвіт віку несете відповідальність нелепого завтра, кажемо: Не вдовольтеся будівництвом "Дому Миру" при вулиці Аврелія. Він буде тільки символом вашого прагнення миру; а тепер тут іде про те, щоб повернути в діло всю вашу відданість і завзятість, щоб із самого

В міжчасі прийшла телеграма від Святого Отця Папи Пія XII, з побажаннями й благословенням. Всі приїзди її вислухали стоячи. Далі хор відспівав по-містецьки "Молитву" Недільського. В своєму рефераті Впр. о. Т. Галушчинський, ЧОВВ, духовник Семінарії, переповів історію повстання Семінарії та згадав визначних її вихованців. Між ними є сучасні наші Єрархи: Ексц. Кир Йосиф Салій, Митрополит Львівський, Преосвященні Єпископи Чарнецький, Копиловський і теперішній Апостольський Візитатор для українців у Західній Європі, Ексц. Кир Іван Бучко. Всі вони, крім останнього, заарештовані більшовиками й заслані до Воркути. Вкінці згадав прелегант про мартирологію Української Церкви під більшовиками. "Пісню слави" о. Кишакевича закінчено цю наскрізь здалу Академію.

Святкування цього ювілею найшло широкій відгук серед багатьох чужинців, що живуть у Вічному Місті. Вони ваїкавалися зокрема нашим гарним східним обрядом, мелодійними літургічними піснями й просили ім подарувати нот для деяких частин Служби Божої. (Лювен, П. Б.).

„Ватикан і Уолл-Стріт“

СТАТТЮ якогось Івана Василенка, затитуловану "Ватикан і Уолл-Стріт", відчитано дня 17 січня ц. р. в київській радіовислї. Це не є, звичайно, ніким випадком, що розповсюдження ганебних демагогічних наклепів на Ватикан доручено "українській" вислї. Навпаки Кремля проти Католицької Церкви спрямовано одночасно і проти Української Католицької Церкви, священники й вірні якої продовжують, і після розв'язання її насильством, боротися проти окупаційної влади за волю віри й нації. Московські можновладці не можуть теж забути Ватиканові його шляхетної добродійної допомоги, даної українським втікачам без різниці їх віровизнання. Лише немичною люттю Кремля можна з'ясувати безглуздий наклеп на Ватикан, ніби той "умістив 3.000 вояків з втікачів у Фраскати та поставив їх до розпоряджості американцям в Сирії та в Ірані..."

Вільш ніж зрозуміло, що чинна злука матеріальної допомоги ЗДА з матеріальною та моральною допомогою Ватикану Європі викликає найвищу, а тому й сліпу, лютю Кремля. Але його намагання порушити добрі відносини між ними вклепами, спрямованими проти Ва-

ткану та представника президента ЗДА, Мирона Тейлора, можуть викликати лише сміх та огиду в усіх культурних державах. Турбування з боку московських імперіалістів про те, що перемоги католицьких партій у виборах в Італії, Франції та деяких інших державах над підпорядкованими Москві комуністами можуть зробити Католицьку Церкву "заярдами політичної боротьби", очевидно, безпідставні. Це поле боротьби може Ватикан залишити спокійно "Православній Церкві" на службі Кремля та обмежитися, зі свого боку, лише обороною католиків проти її нападів в ділянці християнської віри. Твердження київської радіовислї, що "Ватикан спонукує Італію до участі в західно-європейським воєнним союзі та до "хрестового походу проти демократичного руху", смішні, навіть коли поминають московський монопол на "демократію та демократичний рух" у цілїм світі.

А втім, московські байки про "Ватикан і Уолл-Стріт" вже дуже залязовані. Новий похід Кремля проти Католицької Церкви, що розпочався ув'язненням кардінала Міндшені, не збагатив ані трохи вбогу політичну фантазію московських імперіалістів.

Україніка

Лювен. (П. Б.). — Відомі фламандські щоденники "Газет ван Антверпен" і "Де Газет", що часто й вірогідно інформують своїх читачів про збройні змагання українського народу, приносять в своїх числах із 3 січня ц. р. довгу статтю (на 3 шпальти), ілюстровану знімками й картою, під заголовком "Майбутній світ, факти з мало відомого фронту". В ній автор говорить про те, як ген. Т. Чупринка бачить майбутню політичну розв'язку на Сході Європи. Саме через вибух атомової бомби над Москвою, Ленінградом і індустрійними центрами Уралу та розчлунування советського колаєса можна буде добути рівновагу на Сході.

Мальтійський католицький щоденник "Леген іс Севва", із 13. XII. м. р., поміщує кореспонденцію свого брссельського співробітника про Перший Конгрес Українців у Бельгії під заголовком: "Вони — жертви більшовизму". Стаття ця поміщена на першій сторінці та прикрашена знімками, які характеризують перебіг цього Конгресу. Автор звернув увагу на факт, що Конгрес цей влаштовано в дві важливі для українців річницї: Листопадового Зриву й річницї смерті Великого Князя Української Католицької Церкви Кир Андрея, Митрополита Львівського. Добре поінформований, автор накреслює різниці між українським і російським народами й зокрема цитує та підкреслює важливі місця із промови Голови УДК п. інж. А. Кішки на Святоїній Академії.

Чи Ви вже вислали передплату на 1949 рік?

ЛІТЕРАТУРА МИСТЕЦТВО

ЯКІ ПРОБЛЕМИ?

СКУПИ вістки про українську літературу по той бік греблі, що час від часу потрапляють до нас, нещодавно поповнилися своєрідним оглядом української радянської літератури, що його вмістив у одному з липневих чисел "Правди" Ол. Корнійчук під заголовком "Деякі проблеми розвитку української літератури".

Хоча огляд цей написано в звичайному для Корнійчука коліно-преклонному перед сильним світу советського тоні, він все ж з'являється цікавою констатацією національно-ідеологічної боротьби на фронті української підсоветської літератури, стверджує факти багатьох відхилень від "генеральної лінії", а простіше кажучи, — щораз більшого намагання українських письменників вийти із затхлої атмосфери соціальних замовлень на небезпечні, але привабливі шляхи вільної творчості.

Починає Корнійчук так, як мусить почати голова Спілки радянських письменників України, — з похвали геніальній постанові ЦК ВКП(б) і доповіді тов. Жданова про советську літературу. Після цієї постанови, каже Корнійчук, письменники СССР розгорнули рішучу боротьбу за піднесення ідейного й художнього рівня літератури. На Україні ця боротьба ускладнилася тим, що "тут мали місце небезпечні рецесивні буржуазно-націоналістичні збочення". Про ці збочення Корнійчук говорить загальнотроїм, не аналізуючи фактів, але вийнято, що були вони досить значимими, бо "збочували" не тільки поодинокі письменники, а й цілі редакції журналів, як от "Вітчизна", "Перець".

Трудно збочувати в країні, де немає бічних доріг, хіба що одна, відома багатьом нашим письменникам і не-письменникам, — в малоприємні полярні околиці. Трудно також припускати, що "збоченці" не знають, що належить за це в найдемократичнішій країні, або що їм свідомо захотілося побувати на батьківщині білих ведмедів. Справа зовсім не в якихось там "бацилах хвилювизму", які, за словами Корнійчука, "ще й досі подекуди живуть в середовищі деяких українських літераторів", а в об'єктивному, може навіть підсвідомо-об'єктивному (бо на свідому об'єктивності наваряд чи хто з українських радянських письменників наважиться б) сприйняттю та мистецькому відто-

ренню ними деяких життєвих фактів і явищ.

Кажуть, що факти — уперта річ, коли їх сприймати об'єктивно, а об'єктивізм — не менш упертий, безкомпромісово-строгий і точний метод філософського світосприймання. Різного роду додаткові умовності для цього методу не завжди мають сенс. Але Корнійчука це мало цікавить. Об'єктивізм літературознавця М. Возняка в його розумінні є "буржуазним", а в роботах Крилюка, Косарика та інш. знаходиться "чужий, буржуазно-націоналістичний погляд на розвиток української літератури", бо "автори цих робіт ігнорували спільного російської й української культур, всіляко замазували благотворний вплив передової російської літератури на українську літературу, вихваляли реакційні й контрреволюційні твори".

Це називається — промах. Таких промахів у Советському Союзі не люблять. Можна хіба пожаліти літератора чи історика, який на 30-му році пролетарської революції не набув зручного хисту проплавати між Сцилою і Харібдою, — між об'єктивною правдою і потребою всевластного замовця.

"В ряді художніх творів, — пише Корнійчук, — що з'явилися в роки війни і в повоєнний час ("Українська хата" і "Як Тарас їхав по Україні" А. Кудзича, "Софія" Л. Смілянського та інш.), ідеалізувалися реакційні сторони минулого, ігнорувалися нові риси радянської людини. В деяких творах (цикл віршів Т. Масенка "З далеких доріг" та інш.) культивувався низькопоклонство перед буржуазним Заходом".

Якою непривабно-сірою і безперспективною мусіла бути життєва дійсність у країні будованого комунізму, коли політично-чужий радянський письменник наважиться ідеалізувати минуле та захоплюватися "буржуазним Заходом"? Автор цих рядків випадково довелось читати деякі вірші циклу "З далеких доріг" Т. Масенка. "Низькопоклонство" в них не було. Була об'єктивна оцінка здобутків західної культури, естетичне замилування мистецькими творами, властиве кожній освіченій і культурній людині.

І як це сталося?

Від синіх вод Дніпра чи Дніпра людина прийшла на Захід. Прийшла

БОРИС ОЛЕКСАНДРІВ

І Й

Далека Ти, далека, овіяна грозою,
За синіми лісами, за горами у млі...
Ось так проходять роки
І кожен рік утому карбує на чолі.

Далека Ти, далека...
А все ж і досі сниться
І мавить за собою Твоя рахманна
Тінь.

Бо тут — лише каміння,
а там — ясна пшениця
І небо — неозора і мрійна голубинь

Ні, не лише каміння.
Тут готика й барокко,
Собори і музеї, і скарби давнини!
Я знаю. Тільки все це
мені не тішить ока,
Бо серце — ой, ти, серце! —
летіло б з чужини!

Далека Ти, далека, овіяна грозою,
За синіми лісами, за горами у млі...
Ось так проходять роки
І кожен рік утому карбує на чолі...

5. 7. 1947.
Зальцбург.

в незграбній ватянці або солдатській шинелі, на яку пішло стільки позик її народу, щоб добити займанця-розбійника в його берлозі. Широко відкритими очима дивилася навколо, на той роками замкнений для неї капіталістичний світ гнітної й занепаду і... тут починається її гріх. Бо та людина була поетом і не могла не захоплюватися мистецькими феноменами Бадулесту. Праги чи Відня. Не могла оплювати те, що було справді гарним, що так різко контрастувало з сірою дійсністю на її батьківщині. А не вже означало "ідеалізацію Заходу", "низькопоклонство", а понайменше "буржуазний об'єктивізм".

Провинився також і П. Панч. В недавньому виданому романі "Запорожці" він виявив свою "національну зближеність, неправильне розуміння національної форми і національного характеру".

"Національний кольорит, — пише далі Корнійчук, — є в кожній національній літературі. Але відомо, наприклад, що в Україні деякі письменники зловживали оспівуванням "хати" і "солом'яної стріхи", верб і тополь, не помічаючи тих ко-

рінних змін, які сталися в житті України за роки радянської влади. А індустріально-колоніальний пейзаж радянської України і естетично багатого перевищує пейзаж старої України, бо він втілює в собі передову культуру, високий рівень матеріального і духовного життя вільної радянської людини".

Справді трохи сумно, тов. Корнійчук, але трудно писати всупереч фактам, хіба що "пролетарський об'єктивізм" заставляє сприймати їх навпаки. Як виглядає "індустріально-колоніальний пейзаж" ми досить добре знаємо. Тому й не дивно, що "деякі українські письменники" оспівують або "хату" й "солом'яну стріху" з тополями та вербами, або собор св. Стефана. Навіть тоді, коли це наражає їх на різного роду прикrostі, як от цитована стаття в "Правді". А щодо високого рівня матеріального і духовного життя радянської людини, то хіба змовчимо. Щоб не довелось вважати перефразувати Кузьму Пруткову: "Не вір очам своїм"... Та ви наваряд чи й вірите.

В дальших рядках статті, поруч хіба, автор відзначає і досягнення радянської літератури, які особливо яскраво виступають "на тлі упалку і загнаних буржуазної літератури Заходу". "Наша література, — пише Корнійчук, — проголосувала не відхід від соціальних проблем, а навпаки, рішення важливіших проблем державного і громадського життя, не індивідуалізм і шкурництво, а колективізм і самопожертву, не розклад і занепад, а моральну красу і благородство" і т. д.

Сказано красиво, але це зовсім не значить, що так є. Може, на буржуазному Заході не все добре, та не все й але. Якщо в творах деяких західно-європейських письменників помітно відхід від соціальних проблем до яскравого індивідуалізму, то це все таки ліпше, ніж казенне славослов'я деяких радянських письменників, смішне і принизливе у своїй суті. А узагальнювання здобутків західної культури в понятті "розклад і занепад", як і кожне узагальнювання, є засадничо хибним. Бо якби мешканець Західної Європи, узагальнюючи "моральну красу і благородство" радянської людини, керувався спостереженнями цього "благородства" на відеоскопі вулицях у перші місяці советської окупації (та й потім!), його узагальнення були б, мабуть, ще чорніші, ніж Корнійчуків узагальнення буржуазної західної культури. "Наша література оспівує не при-

смерк цивілізації, а розквіт, зорю людства", — пише далі автор.

Добре. Але це тільки гарна казка, оспівування того, чого немає. Бо сучасна епоха є епохою великого приєму людської культури в цілому світі, а в тоталітарних державах особливо. І якщо зоря людства має колись зійти, то вона буде зорею заходу всіх тоталізмів.

Багато інших того ж роду твердження написав голова Спілки українських радянських письменників у своїй статті. Зупиняється над кожним з них немає потреби. І якщо, відмічаючи успіхи української літератури, Корнійчук згадує про нові мистецькі осли М. Рильського, П. Тичини, Ю. Яновського, А. Малишкі, В. Сосюри та інших, стверджує прохід в українську літературу нових письменників, то це зовсім не є заслугою "мудрої" і "прекрасної" державної системи в Україні. Це є ствердженням сили духа нашого народу, його високої талановитості, яка проявляється навіть у тих драконських, обмежуючих творчу свободу умовах.

Закінчуючи свою статтю, Корнійчук пише:

"У великій російській літературі були такі письменники, як Чернишевський, і в українській Тарас Шевченко, які в страчні часи царизму не зупинилися в боротьбі за правду, йшли на каторгу, але боролися гарячим словом за передові ідеї, за гуманізм, за щастя для всіх народів".

Були. Але не тільки в царські часи. В українській літературі їх було особливо багато і в 30-х роках, і Корнійчук повинен знати їх імена: М. Куліш, М. Зеров, Д. Фальківський, М. Драї-Хмара, Г. Косинка, О. Влизько, Е. Плужник, Г. Чупринка, К. Буревій, Д. Загуд, П. Филипович, Я. Савченко, А. Пайві і багато-багато інших, убитих рукою червоного Молоха. І коли, на заштання закордонних письменників, А. Фадеев каже, що "постанова ЦК нашої партії не тільки не скоує нашої свободи, але робить нас ще більш вільними" ("Известия", 28-го червня м. р.), ми не будемо сміятися з цього так, як смілися, напевно, закордонні письменники. Це гіркий гумор, що нагадує гумор вішалника. Не припускаємо, що Фадеев не здатний зрозуміти цього... Але він — голова Союзу советських письменників, він мусить так писати.

А за ним — і його заступник в Україні, О. Корнійчук.

Б. Ол.

ФЕДІР ОДРАЧ

3).

ЗА ВТРАЧЕНОЮ РОДИНОЮ

Входимо в село Д. Майже скрізь руїна. Багато хат спалених, але є й уцілілі. Сиротами бовваніють воли посеред попелищ з повизалюваними дверми і повибитими вікнами. На руїнах вештаються якісь люди. Впізнаю їх. Це санітарна жіноча служба нашого куреня. Молоді дівчата, зі залізними вилами, вигрібають з попелищ посмажені трупи людей і звірят та зносять їх у дві окремі купи. Людські трупи на право, звірячі — наліво. Звірят закопають тут же, щоб не затроювати гнилизною повітря; людей повезуть на кладовище цього села і поховать.

— Чого ж роззявилися, чому не кладете на фіри трупи? — кричить до візників різкий жіночий голос.

— Ага, це вона, це її голосок. Прямо гої собі уявити, щоб її не було там, де трупи, пожежі, зойки пораниених і взагалі місця, де гасють чотири вершинки Апокаліпсиса.

З якимсь упередженням розглядаюся по уцілілих хатах й інших забудівлях. Чи не краще було б сховатися дебудь і не слухати цього всюдиприсутнього голосу?

— Добре, що ви прийшли. Якраз нам потрібно більше рук, щоб врешті прибрати ці трупи, — гукав Славка до Шила.

— Ні, ми маємо дальшу дорогу. Розтріпана, чорна немов коминяр, вона заступила чоті дорогу:

— Ей-бо, не пущу вас далі! Чотовий поступився. Повстанці розпорилися по згарищах, приєднуючись до окремих санітарок. Для них, мабуть, було це приємністю. Микола поставив свого "дохтьорова" і взяв Славку під руку:

— Славцю, чортку чорний, ходи, серце, будемо шукати разом...

— Це ж вона робить свідомо, знаючи, що чота йде на розшуки моїх трупів, — досадливо думаю я і вхожу на повір'я Ріпки. Ось хата без вікон і дверей. Вхожу в середину. Минаю кухню з поламаним столом і шафами і подаюся до крайньої кімнати. Біля печі стоїть плетене ліжечко моєї Оленки. Дальше — старе пальто моєї жінки. При вибитому вікні вітер погойдує подерту фіранку. Вліво, під стіною, шапочка Оленки.

— О, цього вже рішуче забагато! — швидко вибігаю на двір і рукавом витираю з чола піт. Вітри з цього подвір'я, не бачити, нічого не чути, не вдихати цього повітря. Чи не краще, може, було б підпалити хату і хай все згорить, щоб і сліду тут не залишилося? Підпалити? Можливо, коли б це була моя власність, і підпав би. Але це ж Ріпки хата.

Десь в саду закричали ворони... Потім одна з них злетіла з чубка якогось дерева і сіла на даху кузні. Я миттю відбезпечую кріса, прицілююся і вистрілюю. Ворона стрінула жрилами і скотилася з даху на землю.

— Що ж, треба побачити другий акт трагічної драми, — думаю собі, входячи до кузні. Я знаю, що саме тут є вхід у підземелля. Коли мене Ріпка вводив сюди, кажучи: "Сюди ворог ніколи не добереться!". Відний Ріпка, не знав того, що ворог потрапить проникати навіть під землю... Дверця "зимовика" були широко відчинені. На долівці, при вході, видно сліди

військових советських чобіт. Сходжу у підземелля. Запалюю сірника і витягаю зі сховища в стіні свічку. Ріпка ще раніше втаємничив мене в усі закутки зимовика. Тримаючи в руці запалену свічку, обережно посуваюся вузьким і низьким підземним коридором. Помічаю, на долівці лежить один калаш моєї Анни, трохи дальше — панчішки Оленки і клубок вовняних ниток, з яких жінка хотіла вив'язати для Оленки светерок. Значить, вони тут намагалися сховатися, і їх звіден червоної витягли.

Підбираю зі землі спалщину і пряму до виходу. Щось мені давить груди, щось генає, немов молотом, у виски, в голову, в найбільші місця моєї істоти. Схилившись, вирінаю отвором з-під землі до кузні. Чуя якісь стріли в селі, з-поміж яких глухо виділяється "дохтьоров" Миколи.

— Ага, це ж, мабуть, розпочинається друга частина другого акту трагічної драми, — бурмочу до себе вголос, і в думці кінчаю: — Червоне стерво напало на нас...

— І ви цей другий акт розпочали, друже Обрій, — знехв'я заговорив до мене суворий, але зрівноважений жіночий голос.

— Отож і ви тут, славна героїне! Я ні на хвилину не сумнівався, що з вами тут зустрінуся. Коли б ось тут, піді мною, розступилася земля і я сторчма полетів тисячу кілометрів в преісподню, мабуть, і там прийшлося б мені так з вами зустрітись.

Вона стояла переді мною в особливій позиції, з автоматом при нозі, чорна-чорна як дим, брудна від попелу і суворі як захмарена осінь. В лівій руці тримала за крило вбиту мною ворону: — Навіщо ви стріляли? — Шкода вам ворони? — Ви знаєте, що значить стрі-

у такій напруженій атмосфері? Чуєте, яка стрілянина.

— В кого ж це стріляють? — В уявленого ворога.

Вона поглянула на підібрані мною у підземеллі речі і довше зупинилася зором на калаші моєї Анни. Задерла голову і задлилася реготом. Потім швидко повернулася від мене і пішла геть. Я з усієї сили крикнув їй у слід:

— Ти цілком божевільна, Славко!..

IV.

На другому кінці села чотовий Шило знову сформував нас в похідну групу. На чолі, як і перед тим, стояв уже зі своїм "дохтьоровим" Микола. Був підбадьорений і веселий. Хто зна, може у його серці вже пробуджується якесь почуття до Славки?

Рішучим кроком підходжу до Шила:

— Друже чотовий, прошу вас: поставте мене попереду нашої групи. Я хочу, я можу йти 50, чи навіть 100 метрів перед вами.

— Го-го-го!.. — заріготав Микола.

— Може, хочете першим написуватися в стрілянні перелітучих ворон? Ні, голубе мій, будете йти позаду у самому хвості. Там ваше місце. Навіть, якщо маю бути щирим, радо прогнав би вас звідси геть, коли б це не була справа вашої загиблої родини.

— Ні, я таки піду попереду! — впираюся даї. — Знаю: той, хто буде висунений найдальше, перший досягне місця, де лежать мої трупи. Отже я хочу бути тим першим, бо ж йдеться тут про мою родину. Навіть скажу вам більше: Я не довіряю нікому! Скажу вам і те, що ніхто краще не виконає цього завдання від мене. Ви можете сказати, що і так, хто буде попереду і перший побачить мої трупи, покличе мене до них. Але я таки нікому в цьому не довіряю! Бо є одна всім

відома істина, що навіть найліпший друг не зможе відчувати сили душевних терпіння свого приятеля. Ті, що іноді співчужають, чи навіть плачуть для солідарності, грають одну з гірших роль глумої комедії. Я ще далеко перед цим селом бачив, як ви, друже чотовий, розглядалися по околиці. Ви не відрізняли сілостів села Д. від інших сіл. І для мене це зрозуміло. Бо для вас те або інше село — це тільки рідні українські села. О, але цілком інша була б справа, якщо б для вас одне з тих сіл було тим, чим для мене село Д.!

— Ви розпочали тут справжню проповідь, яка, зрештою, нас аж ніяк не цікавить, — перебив чотовий. — Тепер не час на балаканину! Рішуче раджу вам триматися свого місця.

— А моє місце якраз попереду, друже чотовий! Вам чомусь залежить тримати мене в кінцях, але я заявляю, що хочу визволитися з них. Так! Хочу визволитися з наших клішів, і я навіть рішений йти сам, а ви можете спокійно вертатися в село С.!

Микола знову: — Го-го-го!..

"Не дармо тебе щось тягне до Славки! Це ж її питома манера", думаю з гіркоту. І вже не слухаю чотового, не звертаю найменшої уваги на Миколу, швидкою ходою висуваюся наперед групи, і, з криком у поготіві, посуваюся греблем, притримуючись придорожніх верб.

— Слухайте, хлопці, — це чотовий позаду мене, — як тільки червоні натиснуть на цього дурня (тим "дурнем", самозрозуміло, мав бути я), — то негайно розстрілюйте занадти в терені становина і салвами стріляйте зати його під охорону. Він дав знак, і чота рушила слідом за мною.

(Продовження буде)

ЖИТТЯ НА ЧУЖИНІ

АНГЛІЯ

1-ший Крайовий З'їзд СУМ'у

В ЗАПІ церкви св. Луки в Менчестері, дня 16. І. ц. р., по торжественній Богослужбі, відправленій о. мітр. прот. І. Губаржевським, в освященні о. протоієрея Галицького, відбулися наради 1-го Крайового З'їзду СУМ'у. У З'їзді взяли участь 37 звичайних умандатованих делегатів від 35 осередків, репрезентуючи собою 1.207 членів СУМ'у.

Головою Президії З'їзду одноголосно обрано о. мітр. прот. І. Губаржевського; до Президії запрошено: п.п. голову СУВ'у Б. Панчука, О. Калитника, Тисячного, Михася. Секретарювали п.п. Деба і Цєбрі.

З'їзд вилонив комісії, мандатову і резолюційну, заслухав звітів членів урядуючого досі Організаційного Бю-

ра і, відбувши дискусії, схвалив абсолюторію Бюро, обрав нову Управу та схвалив резолюції.

З'їзд аклямацією вибрав головою Управи Крайового Осередку Спільниці Шкавритка, більшістю голосів членами Управи п.п.: Калитник, В. Смерек, Неклесу, Леськова, Тарнавського, Дебу, Скурського, Цєбрі і Яворського. Почесне членство в Управі надано о. мітр. прот. І. Губаржевському. До Контрольної Комісії обрано п.п.: Гринюка (голова), Тисячного та Михася; до Товариського суду п.п.: Клуна (голова), Бозя, Цєлеха і Навроцького.

Опрацьований Резолюційною Комісією проект резолюцій З'їзду прийняв в цілості з незначними поправками. Ухвалено вітати УНРаду, УГВР і ЦК СУМ.

Англіїці про українське Різдво

ЯК НЕДАВНО про справу репатріації українських полонених до Німеччини і протизаходи урядовий постанови, англійська преса в перших днях січня широко заговорила про Різдво українських робітників за рідним обрядом. Знову в десятках англійських періодиків появилися обширні і короткі згадки, часто з фотографіями, про українське різдвяні звичаї, коляди, потрапи тощо. Що найбільше зворушувало англійських кореспондентів, присутніх за свят-вечірніми столами, це — свічки за полеглих родичів і друзів в останній війсьній хуртовині чи й у час "миру".

БАНАДА

„Гомін України“

В ТОРОНТІ (Канада) з 15 грудня м. р. почав появлятися новий український двотижневик „Гомін України“. Відповідальний редактор С. В. Фроляк, головний редактор М. І. Сосновський. У своїй передовій часопис пише:

„Газету присвячуємо боротьбі українського народу за волю, його героїчній Українській Повстанській Армії (УПА) і революційно-визвольному провідові цієї Армії і українському народу — Українській Голівній Визвольній Раді, бо віримо.

ЗДА

ПОЖВАННЯ ЕМІГРАЦІЇ ДО ЗДА

НАЧАЛЬНИК американського відділу в Міжнародній Організації для Вітаків (ІРО) заявив, що імміграція переселених осіб з американських зон Німеччини й Австрії та

НІМЕЧЧИНА

Діяльність УСХС

У КРАЇНСЬКА Санітарно-Харитативна Служба це одна з червонохресна аполітична організація українських громадян, без різниці на їх суспільне становище, віровизнання, політичні переконання і територіальне походження, що діє під протекторатом Апостольського Візятатора Греко-Католицької Церкви в Західній Європі і Української Автокефальної Православної Церкви.

Українська Санітарно-Харитативна Служба за перше своє завдання прийняла допомогу інвалідам, хворим, полоненим, вдовам і сиротам борячись за українську державність та всім непрацездатним, що цієї допомоги найбільше потребують.

В цифрах допомоги Української Санітарно-Харитативної Служби в 1947 році в усіх трьох окупованих зонах Німеччини представляється так:

Інваліди: а) зареєстровано інвалідів — 634; б) виплачено допомог 30.812 рм., на протези і візки — 9.655 рм.;

Хворі: а) зареєстровано понад 2.500 хворих, в тому числі понад 1.500 туберкульозно хворих; б) виплачено допомог — 100.815 рм.;

Полонені і політичні в'язні: виплачено допомог: а) звільненим з англійського полону українцям і б) політв'язням — 47.457 рм.;

Вдовам і сиротам: виплачено допомог вдовам і сиротам по борцях, впадших за українську державність. — 74.645 рм.;

Інші: виплачено допомог іншим потребуючим — 72.007 рм.

Разом виплачено допомогу на суму 335.391 рм.

Крім цього, Санітарно-Харитативна Служба видала харчових допомог на загальну суму 17.703 кгр., і окремо 714 харчових пачок та роздало 2.493 штук одягу і білизни.

Хворих, полонених і в'язнів забезпечувано постійно газетами, яких переслано 13.422 примірників, і книжками в кількості 1.689 томів.

Окрему діяльність становить допомога бійцям УПА, що опинилися на терені Німеччини, яким передано 905 харчових пакетів. Грошові витрати Централі і Станиць СХС на цю ціль виносили в звітному часі суму 218.380 рм.

Головна Управа СХС

КУПУЮЧИ календарець „Української Санітарно-Харитативної Служби на 1949 рік, помагаєте їй виповняти свої великі обов'язки.

Негайно замовляйте в Адміністрації „Українець“ Книжечку календарець на 1949 рік, видання СХС.

Ціна одного примірника з пересилкою — 50 фр.

Спішіться, бо наклад малий. Хто купує за готівку 10 штук, дістає 1 календарець даром.

Всі, що хочуть одержати відповідь на їх листи, сай пришлють поштовою значок!

Радіослухачі!

В неділю, 30 січня ц. р., від 10-ої год. до 11.30 передпол., буде транслювати Голівська Католицька Радіовисильня Гільверсум І, на хвилі 301 метрів, *Службу Божу* з каплиці Української Католицької Духовної Семінарії в Кулембергу. Співатиме хор богословів під орудою проф. Антоновича.

У вівторок, дня 1 лютого ц. р., ця сама радіовисильня передаватиме на цих самих хвилях, від год. -8.20, концерт українських пісень та арій, у виконанні відомого українського оперного співака Мирослава Антоновича. В програмі — твори Ісенка, Степового, Лятошинського, Людкевича.

Кремль в ролі „оборонця“ Католицької Церкви

Дня 11 січня ц. р. прочитано з Київської радіовисильні статтю якогось Івана Василенка, яка ставить, без сумніву, новий рекорд найгіршого перекручення фактів. Разом з тим, постає ця стаття для доказу того, що ув'язнення кардинала Міндшені було наказане з Кремля. Московський уряд виступає в масі оборонця Католицької Церкви і закидає кардиналові, що він „надужив Церкву для політичних цілей, зради, шпіднажу та торгу валютами“. Закидається йому далі, що „він не виступав проти німецької окупації, а виступав проти аграрних реформ, бо він самий має 50.000 гектарів ґрунту...“. До тієї ж категорії московських обвинувачень належить твердження, що „він використовував свої проповіді для політичної пропаганди“. Твердження київської радіовисильні, що „угорський уряд не переслідував Католицької Церкви, а навіть витратив на неї мільйони форинів“, належить до найбільш безглуздої московської дємагогії, яка може зробити на когось враження лише в супроводі найгірших терористичних заходів. Але угорські єпископи не виявили страху перед ними.

Обвинувачення кардинала Міндшені в тому, що він надужив Церкву для політичних цілей, свідчать про те, що Кремль не розуміє, в якій смішній ролі він виступає, коли хоче когось переконати, що світова Католицька Церква — може мати якусь подібність до Православної московської Церкви, яка служить так же по-рабськи сучасним кремльським можновладцям, як служила їх царським попередникам. Не „політикою“ займається Католицька Церква, яку залишає католицьким партіям в кожній державі, а лише боронить своїх вірних від безбожницької влади Москви. Щодо „аграрних реформ“ в Угорщині, то боронив тут кардинал, простий спосіб життя якого загально відомий, напевно не свої маєтки перед конфіскуванням, а лише угорських селян від колхозного кріпацтва.

Зрештою, більшу частину обвинувачень, які Кремль підносить тепер проти кардинала, спрямовував вірний слуга московської диктатури, патріарх Алексій, проти Католицької Церкви взагалі і самого Ватикану зокрема, вже давніше. По ганебній насильстві над Українською Католицькою Церквою та Греко-Католицькою Церквою в Румунії прийшла черга й на Католицьку Церкву в Румунії. Розпочинається переслідування католиків і в Чехословаччині та Польщі, хоч Москва й хоче розбудувати названі країни на свої передові позиції в поході на Німеччину і цілу Європу.

Ув'язнення кардинала Міндшені започаткувало новий етап в поході Кремля та його знаряддя — московської Православної Церкви — проти Католицької Церкви. Це мусять знати й українці, які до неї належать, чи лише розуміють значення Української Католицької Церкви в боротьбі за визволення українського народу з московського ярма. Сучасні напади Москви на Католицьку Церкву творять складову частину цілої більшовицької акції для встановлення московської диктатури в цілм світі. Тим більшу участь в оборонній боротьбі проти Москви повинні взяти 400 мільйонів католиків в цілм світі. (М.Б.)

У ЗВ'ЯЗКУ з навалом актуального матеріалу, підсумки нашої ювілейної Акції і вислід Конкурсу будуть уміщені щойно в наступному числі.

ОБОВ'ЯЗКОМ кожного українського робітника у Франції стати членом української професійної організації — «Об'єднання Українських Робітників у Франції». Адреса ОУРФ: UNION DES TRAVAILLEURS UKRAINIENS EN FRANCE—C.F.T.O. 26, rue de Montholon, Paris (9).

Рідний край в огні і крові

(Дис. початок на 2-й стор.)

сама доля стрінула рівнож новоіменований генеральних вікаріїв, яких Архиепископ Кир Йосиф назначив був ще перед своїм арештуванням. Всі вони тяжко працюють у вугільних шахтах, відокремлені один від одного, терплять голод, холод, цингу й інші страхотні засланця.

Такого життя не видержав старенький Ігumen Отців Студитів, Впр. о. Кліментій граф Шелтицький, брат покойного львівського Митрополита Кир Андрея. О. Кліментій помер з голоду, вичерпання, зима та виснажуюча праця. В околицях Воркути перебуває тепер приблизно сім мільйонів засланців. Саме там постигла смерть Отця Кліментія, в місяці вересні 1948 року.

Не стало теж між живими о. Лончини, пароха церкви св. Миколая у Львові, якого засудили були на 10 літ тюрми.

Знову ж Прєсв. Кир Никиту Булку вивезено над Озівське море. Ексц. Кир Гігорій Хомишин, єпископ станіславський, помер 17 січня 1947 р., а восени 1947 р. помер Кир Йосафат Копиловський, єпископ перемиський, в православному монастирі біля Києва.

Не зважаючи на беззастанне переслідування католицьких священників і вірних, населення, наче в часах переслідування Церкви в перших віках християнства, йде в ліси, де вірні душпастирі відправляють Богослуження. Рівнож збирається таємно в умовлених домах, щоб вислухати Служби Божі чи прийняти Святі Тайни. Було ще краще до дня 17 жовтня 1948 року, бо в більшості по монастирях різних наших чинів могли перебувати священники-чєнци та відправляти Богослужби. Однак, по тій даті всіх монахів і

світських священників перевезено до збірного табору в Уневі, біля Нєремишляна, де вони чекають невідомого завтра.

За це цілком інакше ставиться більшовицька влада до поляків. Їх не переслідують, і в одному тільки Львові перебуває їх ще тепер около 60 тисяч. Вони мають до своїх диспозицій 4 костьоль, а в Станіславові 1. Ці українські католицькі церкви, які не використовуються для православних, перемінені на різні склади та магазини. Така сама доля постигла, теж у Львові, два відомі костьоль, а саме Отців Бернардинів і Домініканів.

Однак ні концентраційні табори, ані примусове виселювання, тяжка праця, голод, холод і цинга далекої півночі, згарища різних сіл, ані нагороджування військових частин в Україні не послаблює руху відділів УПА. Населення в них бачить своїх охоронців і месників за кривди й насилля. Навіть в білий день у Львові чи інших містах молоді герої зі зброєю в руках обороняють потоптаних прав людини та маніфєстують перед світом спротив українського народу чужій державній системі. Існуючий стан ще більше сціплює всю українську спільноту довкруги свого революційного Проводу, який кермує воєнними діями в краю та збільшує довіря й невєсть, що чин цілого українського народу, який виповів безпощадну війну наїзникам з півночі, принесе незабаром пайд — державну незалежність і соборність України.

Так закінчив нам переповідати наш єбєсєдник свої враження про більшовицьке панування в Україні. (Любен. П. Б.)

Хочете, щоб «Українець» мав більше сторінок, був ілюстрований і міг інформувати всіх українців про все?

Хочете допомогти йому створити міцну фінансову основу, що уможливила б його постійне зростання і розбудову?

Напевно хочете! І ці наші спільні бажання будуть легко здійснені, якщо Ви і всі інші свідомі українці-патріоти візьмуть участь у нашій ударній кампанії під гаслом:

Приймаймо «Українцеві» в 1949 р. тисячу нових передплатників!

Почніть цю акцію ВЖЕ — НЕГАЙНО!

СТУДЕНТСЬКІ СПРАВИ

Від управи УСГ у Парижі

Управа Української Студентської Громади просить всіх осіб, які мають щосьбудь із майна УСГ в Парижі (словари, книжки, меблі та інші речі), подати про це листовно до відіма УСГ на адресу:

13, rue Taine, Paris (12). «Association des Etudiants Ukrainiens a Paris».

Нова Управа Української Студентської Громади в Парижі, вибрана Загальними Зборами 10 січня 1949 року, окладає щире подяку Іх Ексцеленції ВПрєсв. Кир Іванові Бучкові, КодУСГ'ові, Т-ву «Учітєся, Брати мої», «Французькому Католицькому Координаційному Комітетові», всім Допомоговим Товариствам і всьому Українському Громадянству за принесену їй поміч.

В суботу, 5 лютого 1949 року, о 19.30 год., відбудуться звичайні ширші сєдини Української Студентської Громади в Парижі, в її дємівці:

13, rue Taine, Paris (12).

Привєствєть усіх членів обов'язкова.

Управа

Хочуть спровадити 1.500 студентів-скитальців

АМЕРИКАНСЬКІ студентські організації — Національна Асоціяція Студентів, Фондація Гілзеля, Федерація Клубів Ньюмана (католи.), Національна Федерація Католицьких Студентів Колегій, Союз Студентів Християнської Ради (протест.), Фондація Масарика, Інститут Міжнародного Виховання, Комітет Приязних Взаємин між Чужинцями Студентами й інші — зорганізували Національний Координаційний Комітет, якого завданням буде спровадити до Америки 1.500 студентів вищих шкіл в 1949 році та примістити їх на мешкання, прожиток і науку в великих американських університетах. Будуть вибрані студентів зі скитальчих таборів в Німеччині й Австрії. Спроваджені студенти матимуть право стати громадянами Америки.

Сподєємось, що між спровадженими студентами будуть й українські студенти, яких сотки в найгірших умовах скитальщини стараються покінчити вищі студії, часто це переплачуючи своїм здоров'ям і життям. (А.)

В НЕДІЛЮ, 6-го лютого ц. р., відбудеться в Лїоні, в залі Християнського Синдикату, 12, rue Сен-Полькарп.

Свято Соборности і Крут

Просимо українське громадянство про якнайчисленнішу участь.

Управа

В СПРАВАХ професійно-синдикальних звертатися до делегата ОУРФ на департамент Об на таку адресу:

Morawskij Wassyl, 4, rue Jean Jaurès, Saint Julien (Aube).

Централа ОУРФ в Парижі

Події тижня

Розвал СФПС

ТОМУ, що на засіданні Проводу Світової Федерації Професійних Спілок комуністичні делегати СРСР, Китаю, Італії і Франції відмовилися брати участь у голосуванні над британською резолюцією про припинення діяльності СФПС на один рік, делегати Великобританії, ЗДА і Голландії покинули залу нарад.

Делегат ЗДА заявив згодом представникам преси, що американський Союз Професійних Спілок (СЮ) не належить більше до СФПС і вважає, що СФПС вже більше не існує.

Комуністичні члени проводу вибрали в міжчасі, на місце президента, італійця, і визначили нові наради на 29 ц. м.

Комуністи заскочені цим випадком і висловлюють пересторогу, щоб "робітництво не дало початку роздвоєнню в світі".

Припускають, що делегати Великобританії, ЗДА і Голландії можуть започаткувати незабаром переговори про створення окремої незалежної від комуністичних впливів Світової Федерації Професійних Спілок.

ПРОВІД американських професійних спілок переговорив з проводом британських професійних спілок про створення нової міжнародної організації робітництва, поза Світовим союзом професійних спілок, який є під впливом комуністів.

Знесення хлібних карт у Франції

3-го лютого ц. р. у Франції буде вільний продаж хліба, як рівнож буде скасовано обмеження продажу сталевих та залізних виробів.

Протикомуністичний пакт

ОПРАЦЬОВАНО в Лондоні вступний план для створення протикомуністичного пакту, який має стати заборозом проти поширення комунізму на Далекому Сході, та це є новий прояв "холодної війни".

До цього пакту приступили: Англія, Франція, ЗДА, Австралія, Голландія, Нова Зеландія, Канада та Індія. Рівночасно зможуть приступити до нього і Індонезія, Індонезія та Малайські острови.

ЩЕ ОДИН «ЗАГОВІР»

3 ПРАГІ повідомляють, що на Садовачині викрито широко розгорнений заговор проти уряду. Досі арештовано 60 осіб.

Вислід виборів в Японії

ВІСЛІД останніх виборів до японського парламенту, які закінчилися в минулому тижні, такий (в скобках вислід у 1947 році): Ліберали (консерв.) . . . 263 (131) Демократи (центр) . . . 70 (128) Соціалісти . . . 49 (144) Комуністи . . . 35 (4) Кооператисти . . . 14 (31) Робітн. і селяни . . . 7 (7) Інші . . . 28 (21)

Абсолютну більшість здобули ліберали, але й комуністи одержали 31 нових місць.

Ізраїль і комуністи

ЛОНДОНСЬКИЙ часопис "Дейлі Мейл" не признає слушності тим, які твердять, що Палестина не є під комуністичними впливами: "Доказом того є те, що Ізраїль отримує зброю з східно-єврейських держав. Відомо, що з комуністичного арсеналу не отримає зброї ніхто хто не є під впливом комуністів".

ОГОЛОШЕННЯ

В адміністрації Видавництва Ліги Українських Політв'язнів. Мюнхен, Дахаверштрассе 9-11, можна набути:

Д-р В. Яніс: Німецький концентраційний табір . . . \$ 0.50
Т. Шевченко: Казематні поезії . . . \$ 0.15
Завдання української мартинології . . . \$ 0.15
Ревенсбрук (альбом), найбільший жіночий концентраційний табір у Німеччині . . . \$ 0.30
Австрія (альбом політв'язня) . . . \$ 0.30
Літопис Українського Політв'язня . . . \$ 0.20
Кольпоторам 20% опусту.

В розрахунках брати за підставу американський долар, порівнюючи з офіційним курсом краєвої валюти.

ФРІКУР

(СОМ)

30 січня ц. р. о год. 14. в домі п. Михайла Колодзя, відбудеться загальні збори членів ФІЛІ ОУРФ та українців околиці. Буде присутній представник з Парижу. Члени ОУРФ повинні мати зі собою книжочки ОУРФ і СФПС.

У всіх справах «Об'єднання Українських Робітників у Франції» просимо звертатися до Секретаріату, а не до окремих осіб.

Книжки для продажу

Фр.	Свята Євангелія	110
Ю. Балко: інженер Марченко, фантастична ілюстрована повість	Волошин А.: Фабіола	160
Андерсен: Дванадцять казок, переклад з ілюстр.	Нецуй - Левіцький: Микола Джеря	160
За залізною завісою, звіт про Східню Європу чотирьох американських кореспондентів	Старичий М.: Оборона Буні. Стивенсон Р. Л.: Пекельна пляшка	110
Ровпер: Останні дні Гіллера. З ілюстраціями	Підкова Ст.: Сміх на дозвіллі	90
В. Гай: Шукачі блакитних перлів, пов. з сучасного життя	Ів. Крип'якевич: Історія України	160
К. Яворський — В. Росович: Навздогін за ворогом, пов.	Дольницький М.: Географія України	190
Д-р Мурович Волод.: Греко-Католицька Церква в житті укр. народу, 36 стор.	М. Гоголь: Сорочинський ярмарок	130
Горатак: Діаболічні параболі	Кіплінг Р.: У селіщі смерті	160
М. Коцюбинський: Для загального добра	О. Сторожко: Закоханий чорт	110
Д. Донцов: Де шукати наших історичних традицій?	Кащенко А.: Зруйноване гніздо	160
В. Липинський: Релігія і Церква в історії України	" Пів Консуном	160
Чужинці про Україну	" З Дніпра на Дунай	160
Івж. Пісичевський Д.: Від капіталізму до кооператизму	Опільський Ю.: Іду на вас	160
Антін Михайлович: На інших континентах	Мукерджі: Пригоди хороброго голуба	140
Швидко по-французки, самоучок французької мови	Тарновий Ю.: Хочу бути зодовий	130
Слова на дорогу, вибрані поезії Т. Шевченка	Т. Шевченко: Кобзар, III томи, 386 стор.	380
Старичий Ой, не ходи, Грицю (драма)	" Кобзар, маленький, кишеньковий формат, 5х7 пт.	110
Казка дітям невеличка	І. Франко: Поезії, мал. кишень. форм. 5х7 пт.	110
Добрий пастир — великий громадянин	КАРТКИ: Т. Шевченко	15
Т. Коструба: Віра наших предків	" І. Франко	15
Православний молитовник	" "Думи мої"	25
Sanglantes persécutions religieuses	" "Заповіт"	25
La Liturgie Divine	" Святічні з життя УПА	15
"Божа наука", біблійний катехиз. 190 стор.		
В. Стефанік: Вибрані новелі		
Діма: Волошки, поезії		
Зорі й людська вдача		
ЛНВісник, книжка I, на чужині		

ПЕРЕДПЛАТА «УКРАЇНЦЯ» НА 1949 РІК:

ТИЖНЕВИК на 6 сторінках.	І число в продажі	ПЕРЕДПЛАТА		
		річна	піврічна	чвертьрічна
ФРАНЦІЯ	25 фр.	1.200 фр.	625 фр.	325 фр.
БЕЛЬГІЯ	5 б. фр.	300 б. фр.	160 б. фр.	80 б. фр.
АНГЛІЯ	6 пенсів	1-10-0	0-16-0	0-8-6
ГОЛЛАНДІЯ	0.30 гул.	14 гульд.	7.50 гул.	4 гульд.
ЗДА і КАНАДА	40 центів	5 дол.	2.50 дол.	1.30 дол.
НІМЕЧЧИНА	35 пф.	40 нм.	20 нм.	11 нм.

У всіх інших країнах — рівновартість амер. долара за біжучим курсом.

Короткі вісті

ЛОНДОН. Отто Штрассер, колишній противник нацистського режиму, що живе на еміграції, в Канаді, творить тепер новий німецький тоталітарний рух, що його він пропонує словом і письмом. Штрассер хотів вернутися до Німеччини та стати на чолі "нових великих Німеччини". Англійська окупаційна влада відмовила йому, однак, права перебування у своїй зоні, рівнож канадський уряд не видав йому дозволу на вїзд. Американці також не хочуть пустити його в свою зону.

БУКАРЕШТ. — В Румунії введено знову кару смерті, чого досі не було в звичайний час, а лише в періодах воєн. Уведення карі смерті має бути знаряддям уряду для знищення "державних зрадників, змовників, терористів та інших ворогів народу і народної демократії". Особи, які будуть підлягати карі смерті, будуть суджені військовими трибуналами.

ПРАГА. — В Чехословаччині введено обов'язкове вивчення теорії марксизму-ленізму, і то не лише для членів компартії, але також для суддів, адвокатів, нотаріусів, журналістів та інших осіб. Перепадення при іспиті з цієї дисципліни потягає за собою автоматичну заборону виконувати означену професію. Перші вечірні курси розпочалися в минулу середу в Празі та в усіх більших містах ЧСР.

РИМ. — Радник польської амбасад в Римі, Віспінські, відмовився повернутися до Польщі та "вибрав свободу". Він заявив кореспондентам італійської преси, що від нього вимагали, як передумову залишення на цьому посту, вступлення до компартії.

ЛОНДОН. — Кружлять чутки, що Великобританія визнає незабаром Ізраїль. Франція визнає жидівську державу в Палестині де факто.

ВАШІНГТОН. — Експортно-Імпортний Банк признав для Ізраїля кредит у сумі 100 млн. доларів на розбудову.

ВАШІНГТОН. — Прибув перший військовий аташе держави Ізраїль.

ФРАНКФУРТ. — Американське Військове Правління в Німеччині опублікувало три ноти ЗДА з 1948 року до СРСР в справі німецьких полонених, які є ще й досі в СРСР.

СІДНІЙ. — Австралія дає можливість імміграції українцям, латвіям, литовцям, чехам і власникам т. зв. лашпортів Нансена, а також вільним мужчинам і жінкам та бездітним родинам польського, російського і малярського національного походження.

БУДАПЕШТ. — Малярські радіо-виступи почали надавати андипії в сербській, хорватській і словенській мовах, спрямовані проти Тіта, "найбільшого зрадника всіх часів". "Борба" гостро нападає за це на малярський уряд.

Веселий кутик

КОНКУРЕНЦІЯ

В одному паризькому ресторані засіли до обіду при одному столі адвокат, лікар, архітект та один комуніст. В часі обіду розговорилися та почали дискутувати на тему, яка професія у світі найбільш потрібна.

— Звичайно, це професія адвоката, — твердить знавць законів. — Яке ж би з самого початку людство могло ріднитися, знаючи лише кілька примітивних законів...

— О, ні, — протестує лікар. — Чи ви собі уявляєте, що без доброго лікаря-акушера Кайн і Авель могли б народитися та дати стільки нащадків світові?

— Добре, — відзивається архітект. — Але перед тим, навіть ще перед сотворенням Адама і Еви, треба було таки обов'язково архітекта, щоб привести хаос до порядку... — О, це так! — викрикнув радісно комуніст, — а скажіть мені, хто створив хаос?!

В СОВЕТСЬКІЙ ШКОЛІ

В одній сільській школі учитель питає ученика: — Чому Леніна вважають великим мужем, що віддав найбільші послуги Росії? — Тому, що помер.

ОЩАДНІСТЬ

На рисунку видно бюро будівельного підприємства Відбудови в Кісель: нужденний барачок з дошок серед безмежного засніженого простору. Під цим рисунком напис: "Дбаючи про державне добро, ми заощадили 462,593 пегли, 843 тонн цементу та 755 кубічних метрів дерева."

— А скільки ви вибудували домів? — Ні одного! Ми волили шадити.

Маленький Славко, відбув свій перший день у школі. Мама, яка прийшла його забрати, питається: — Ну, що ж, Славчику, чого тебе навчили в школі? — Не дуже багато, мушу ще прийти до школи й завтра!

Оголошення різного

роду поміщуємо лише по одержанні оплати.

Балакун Дімітров

ПОБИВАЄ ВСІ РЕКОРДИ

В БОЛГАРІЇ закінчився комуністичний конгрес, на якому прем'єр-міністр Дімітров виголосив промову, що тривала ні більше, ні менше, лише повних 12 годин.

Почув він говорити о 9-тій год. ранку, а скінчив, щоправда, по трьох коротких перервах, о 9-тій годині вечора.

Говорив про все: про загальну кризу капіталістичної системи, про переможний похід соціалістичного союзу, про розквіт могутності Союзу, про тріумф народної демократії в Греції тощо. Найгостріше атакував "націоналістичну кліку Тіта", який щораз більше відходить від шляху марксизму-ленізму та послаблює фронт демократичних сил.

— Тіто, — говорив Дімітров, — сіє незгоду і неспокій також у Македонії та в цей спосіб протиставляється ідеалові македонців, що його добавають вони в об'єднанні в рамках одної південно-слов'янської федерації.

У внутрішній політиці Дімітров підкреслює konieczність провести чистку в партії, усуваючи з неї непевні елементи, ставити вищі вимоги для прийняття в партію та вкінці об'єднати в професійки усіх селян, включаючи їх в цей спосіб в п'ятирічний план індустріалізації держави.

ПІВНІЧНА ФРАНЦІЯ

БЮРО ДЕЛЕГАТУРИ ОУРФ

приміщується:
39, rue de la Monnaie, Lille, Nord, недалеко від катедрі:
(Centre des Oeuvres).
Години прийняття у тижні:
щоденно від 10-12 і 15-17.

ЧИ ВИ ВЖЕ НАБУЛИ?

Історію України, ціна фр. . . 160
Географію України 190
Кобзар, Т. Шевченка, в III т.т., враз із пересилкою . . . 380

КУПИТЬ СВОЇМ ДІТЯМ, ЯК ДОРОГУ ПАМ'ЯТКУ НА ЧУЖИНІ:

К О Б З А Р
Т. ШЕВЧЕНКА
маленьке, кишеньове видання, розміром 5х7 см., 128 сторінок друку: Ціна 110 фр. з пересилкою.

Замовляйте книжочку:

Життя св. Катерини Лябуре (про історію Чудотворного Медальона Непорочного Зачаття), 36 стор. і обгортка. Ціна 30 фр. без пересилки. Замовляти: L'Abbé Prokopiw Julien, 15, sq. Côte St. Thibault, Bois-Colombes. (Seine).

В КОЖНІЙ українській родині повинні бути:

Історія України . . . 160 фр
Географія України . . 190 »
Кобзар, Т. Шевченка, в трьох томах 380 »
Кобзар, мале видан. . . 100 »
Вибрані поезії
І. Франка, мале вид. . . 100 »
Ціни — вже з пересилкою.
Замовляти в Адміністрації «Українець»:

Чи вже маєте Настінний Календар "Українець у Франції" на 1949 рік, в мистецькому оформленні артиста-малюра Ю. Кульчицького в ціні 25 фр. з пересилкою?

Замовляйте вже в Адміністрації "Українець".

Замовляйте великий

«НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР»

НА 1949 РІК

Крім календарної частини, багато цікавих статей, як: про Великого Гетьмана Богдана Хмельницького, про те, як бувдився до життя український народ 100 літ тому, про нестомного борця за Вільну Україну, славного Гетьмана Пилипа Орлика, про другу світову війну й інші. 190 сторінок друку. Книжка, яку повинен мати в хаті кожний українець.

Ціна, враз із поштовою пересилкою, лише 150 франків (у Бельгії — 30 бел. фр., в Англії — 4 шил.). При більших замовленнях за готівку даємо опуст.

Спішіться, бо наклад не великий. Висилаємо лише за попередньою заплатою.

Замовлень на кредит не полагатимемо.

Пішіть негайно до Адміністрації "Українець", щоб Вам вислали: Великий Народний Календар на 1949 рік.

Порядок Богослужень

Санс — Труа
ШАТО-БРІЕН. 30. 1., о год. 10. — Співана Служба Божа. Проситесь всіх українців з околиці про численну участь.
САНС. 6. 2., о год. 10. — Співана Служба Божа в церкві св. Петра.

Округа Бетюн (Норд)

САЙУ-ЛЯБУРС. 30. 1., о год. 12. — Співана Служба Божа в парохіальній церкві.

У. А. П. Ц.

В УКРАЇНСЬКІЙ АВТОКЕФАЛЬНІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ
Св. СИМОНА В ПАРИЖІ:

30. 1., год. 10.30 — Служба Божа: год. 12 — Панахида за спокій Героїв з-під Крут: год. 19 — Вечірня з акафістом.

Парафіальна Церковна Рада

Настоятель, Митроф. Прот. Володимир Вишневський.
5, rue Gasnier-Guy, Paris (20).
Métro: Martin Nadaud.

Одночасно подаємо до відома, що в справі відправи Богослужень на провінції, треба порозумітися безпосередньо з о. архипресвітером О. Новицьким:

Chateau, Roissy-en-Brie, S. et M. Архипархіяльна Рада УАПЦ у Франції

ПОШТОВА СКРИНЬКА

Вп. Лемета Василь. (С.-У.). — Довгу нема: передплата заплачена по кінець 1949 року. Дякуємо.
Вп. Діжик. (Мозель). — Вплату за календар і картки дістали. 1.800 фр., дякуємо.

Вп. Засарин. М. (М.-М.). — Вплату 2.000 фр. дістали й призначили 625 на передплату. 325 на Пресфонд, за 860 вислали книжок.

Тому, що деяких книжок, які Ви хотіли, вже брак, просимо написати, що Вам вислати за 190 фр., які лишалися.

Вп. Мартин І. (С.-У.). — Дякуємо за вплату 1.550 фр. і приєднання нового передплатника. Календар ми вислали.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Симонюк Д. (Кот д'Ор) — 75 фр.
Рель Т. (Сен) — 275 фр.
Наконечний І. (Кальвадос) — 100 фр.
Вілик Д. (Норд) — 75 фр.
Кебало І. (Норд) — 100 фр.
Польє С. (От Вієн) — 200 фр.
Гришкович (С.-Люар) — 25 фр.
Гришук Катерина (Па де Кале) — 250 фр.
Ханас І. (Юан) — 200 фр.
Федірко Ст. (Люаре) — 75 фр.
Хромяк Л. (Мозель) — 270 фр.
Желізо Т. (Норд) — 75 фр.
Пивовар М. (Кот д'Ор) — 75 фр.

НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛІ

Мельник Теодор (Люаре) — 675 фр.

НОВІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ

Вп. Мартин Іван (С.-У.) приєднав 1 передплатника, який вплатив піврічну передплату.
Вп. Чаплик М. (Азіє) — 1 передплатника.

Вп. Кузьма Іван (Об) — 1 передплатника.

Вп. Титус (Сен) — 1 передплатника.

Вп. Візанія Еміль (Уаз) — 2 передплатників.

Вп. Гришук Катерина (Па де Кале) — 1 передплатницю.

Вп. Хомич Матвій (Норд) — 1 передплатника, який вплатив піврічну передплату.

Т-во "Просвіта" (Об) — 4 нові передплатники.

Вп. Діух Михайло (Норд) — 1 передплатника, який заплатив цілірочну передплату.

Вп. Болдичук Карній (Ер) — 1 нов. передплатника.

Вп. П'ятка Іван (Мозель) — 2 передплатників.

ХТО ЧЕРГОВИЙ?

ПРИЄДНАЙМО в цьому році «Українець» нову тисячу передплатників! Створім міцну основу під його дальший розвиток!

УКРАЇНЕЦЬ, кавалер, 36 років, чеськ. брак знайомства, шукає дівчини доброго характеру, 28-36 років. Листи прощу слати до Адміністрації "Українець", під ч. 3628.

Ш У К А Ю Т Ї :

КОВНЯ ПІТУЛА замужня Гавриш, з Бонарків, пов. Стрижів, Галичина, пошукує братів Юрка і Носа-фата (які живуть у Франції), та сестер Марти Дуніра і Маланку, які були на праці в Німеччині. Зголошення на адресу: Nawrys Stefan, 3, Près Argroux, Digoin (Saône et Loire).

РІДНИХ і знайомих з села Шидлів, пов. Копичині. — Onuszcuk Maksym, 22, rue Véon, à la Anc, Troyes (Aube), France.

Le travail est exécuté par les ouvriers syndiqués.

Impr. de Navarre, 11, rue des Cordeliers, Paris.